

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Sisè període

Sèrie P - Número 73

Dijous, 5 de febrer de 2009

Ple del Parlament

PRESIDÈNCIA DEL M. H. SR. ERNEST BENACH I PASCUAL

Sessió núm. 49, segona i darrera reunió

S U M A R I

Interpel·lació

al Govern sobre les conseqüències de la crisi econòmica en el mercat laboral (tram. 300-00181/08) p. 3

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre la imposició de límits variables de velocitat als accessos de Barcelona (tram. 302-00142/089) p. 7

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre el nou model de finançament autonòmic (tram. 302-00143/08) p. 14

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre les polítiques públiques del Departament d'Interior, Relacions Institucionals i Participació (tram. 302-00144/08) p. 19

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'acord amb l'Estat pel que fa al nou model de finançament (tram. 302-00145/08) p. 26

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'increment dels preus i les tarifes públiques el 2009 (tram. 302-00146/08) p. 32

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduceix només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció es pot consultar a l'expedient del Ple.

SESSIÓ NÚM. 49.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a les deu del matí i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per la secretària general i la lletrada Sra. Casas i Gregorio.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat del vicepresident del Govern, els consellers d'Interior, Relacions Institucionals i Participació d'Economia i Finances, de Política Territorial i Obres Públiques i la consellera de Treball.

El president

Es reprèn la sessió.

Interpel·lació

al Govern sobre les conseqüències de la crisi econòmica en el mercat laboral (tram. 300-00181/08)

Ho fem amb el desè punt de l'ordre del dia, que és la interpellació sobre les conseqüències de la crisi econòmica en el mercat laboral, presentada pel Grup Parlamentari del Convergència i Unió. Té la paraula, per a la seva exposició, la il·lustre senyora Meritxell Borràs.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats... Consellera, juliol del 2007, li dèiem: «Com poden explicar que l'atur hagi pujat en un mes que habitualment baixa? Creu que estem davant d'un canvi de tendència?» Li ho repetíem: «Creu que estem davant d'un canvi de tendència, consellera, en l'àmbit d'ocupació? A Convergència i Unió ens preocupa especialment que les dades significatives suggereixin un possible canvi de signes en les xifres de creixement de l'ocupació, i que no comptin amb un servei públic d'ocupació dotat d'una estratègia clara de formació i capacitació de treballadors al servei d'un nou model de competitivitat.»

Aquestes afirmacions les hi fèiem el juliol del 2003..., 2007, perdoni, no perquè siguem molt savis, sinó perquè les dades indicaven un canvi significatiu en la tendència i perquè els gurus, podríem dir, internacionals pronosticaven un canvi en l'economia, un canvi de cicle. I la seva resposta, consellera, la seva resposta, llegir-la avui fa mal. Llegir-la avui fa mal perquè ens sortia amb un to triomfalista, dient que teníem els millors índexs d'ocupació, que les coses anaven molt bé. Ens deia concretament: «Estem amb el 71,3 per cent d'ocupació. Li he de dir que estem quatre punts per sobre de la mitjana espanyola en els contractes indefinits, sobre el..., etcètera.» I ens deia: «La vocació territorial del Servei d'Ocupació de Catalunya queda palès en el reconeixement de la seva eficàcia i de la seva eficiència.» Vostè ens parlava d'eficàcia i d'eficiència del SOC, l'any 2007. I nosaltres li dèiem que no estava a punt el SOC per preparar-se per estar a punt amb el que ens venia a sobre. Com li deia, llegir això, amb aquell to triomfalista que vostè ho deia el 2007, fa mal. Perquè

avui ens trobem amb més de 450.000 persones a l'atur, concretament, 455.757. La situació, consellera, vostè sap que és dramàtica. Totes les dades empitjoren: l'atur augmenta, la producció industrial disminueix, la situació del PIB. I el govern, consellera, sap que no dona una resposta adequada a la situació de crisi. Una crisi que, evidentment, no és culpa del govern, però una crisi, evidentment, que és financera, industrial, econòmica, i que, consellera, lamentablement colpeja aquest país amb molta més força que en altres llocs. Colpeja més fort Catalunya que altres llocs. I potser aquí alguna responsabilitat sí que tenen de les respostes que són incapaços de donar des del govern.

El SOC és l'organisme que ha de fer les polítiques actives d'ocupació, l'agència del govern de la col·locació. Funciona, aquest SOC? Vostè ens deia que era eficaç i eficient. Doncs ens trobem que a la pàgina web del SOC, a dia d'ahir, hi havia 903 ofertes de treball disponibles per a 455.757 persones. Persones amb cara i ulls, persones amb noms i cognoms, persones amb les seves angoixes, amb les seves inquietuds, amb la seva preocupació, de les quals 175.000 ja estan sense prestacions d'atur i que, en els propers mesos més persones hi quedaran. És normal, aquesta xifra baixa, ens podem plantejar, davant de la situació de crisi que tenim? I hem anat a veure què passa amb altres ofertes que a través de webs es donen, no? Escolti, Infojobs, una empresa privada, a dia d'ahir, les ofertes de treball que donava a Catalunya eren de 8.885. És a dir, que per cada oferta de treball que donava el SOC, Infojobs en donava deu. Servijob en donava 13.321, és a dir, per cada oferta de treball que donava el SOC, en donava quinze, el Servijob. I els anuncis classificats de *La Vanguardia*, 997. Fins i tot els anuncis d'un diari, consellera, superior al que dona el SOC.

Les empreses prefereixen pagar empreses privades perquè saben que els poden resoldre el problema i els poden ajudar a buscar treballadors perquè ocupin aquell lloc de feina, que no el que fa el SOC, que, indirectament, ja el paguen, o directament el paguen, però no han de fer-hi un plus. Les empreses prefereixen pagar, perquè allò que ens deia vostè el 2007, de l'eficàcia i de l'eficiència del SOC, no era veritat; no és veritat, consellera.

I aquesta és la realitat en què es troben els treballadors, que molts d'ells no saben ni què és el SOC. Es pensen, en moltes ocasions, que és un simple registre d'aturats, que et dona uns drets i punt; a cobrar l'atur i punt, però que, a l'hora de la veritat, no els traurà les castanyes del foc, no l'ajudaran a tenir feina. I vostè ens ha vingut explicant, aquí, quines són les millores que estan fent i quines coses fan. Escolti'm, un seguit de despropòsits, no? En totes les licitacions van preveure que hi hauria cues, van fer per això un edicte per preveure-ho. Han fet un edicte també per dissenyar i conduir una metodologia de recerca de feina intensiva als treballadors en situació d'atur. Això el juliol, consellera. I ens ho prometien ja per a l'any 2007 i 2008, que serien personalitzades. També el juliol han fet un disseny de producció i realització del programa formatiu a mida per als treballadors i treballadores de les oficines de treball. El juliol d'aquest any, es desperten? Una mica, una mica

amb retard, no? Una mica a la desesperada. I on era tot allò que ens deia de l'eficàcia i l'eficiència? I també, a l'octubre, volen implantar un nou model organitzatiu per a les oficines de treball del Servei d'Ocupació de Catalunya. Aquí hi ha l'edicta, que ens costa... –i ja està bé, però amb molt de retard– més de 60 milions de pessetes. Però és que el desembre encara fan un nou edicta per implantar més millores d'organització del Servei d'Ocupació de Catalunya. I aquella eficàcia, i aquella eficiència tan estupenda de l'any 2007, que no havien d'escollar res de Convergència i Unió, que les nostres propostes es podien totes rebutjar com han estat fent sempre, no? Doncs segurament, consellera, les coses no es feien tan bé com vostè ens deia. I avui, doncs la gent ho està patint. Avui la gent està patint la ineficàcia d'aquest Govern davant de la situació.

Sí, la situació és generalitzada; però, hi insisteixo, l'atur és molt més dur i castiga molt més Catalunya que la resta de l'Estat. I això ho hem de tenir en compte. Davant d'aquesta situació, el govern decideix fer un gabinet de crisi, i decideixen que el presideixi vostè, consellera. Quin error, no? Quin error més gran, consellera. No perquè el presideixi vostè, no perquè sigui la seva persona. Però és que, com es pot presidir el gabinet de crisi des de l'atur, des de l'ERO? Qui ha de governar el gabinet de crisi és el que ens ha de generar feina, és aquell que pot generar alegria en el sentit productiu de la paraula. En la indústria, des de l'economia, però no des dels que, lamentablement, es troben després amb la patata calenta sobre la taula, que han de gestionar els ERO, uns ERO els quals ens diuen que vostès se'ls miren amb lupa. I el president Montilla diu als empresaris que no és el moment de fer *ajustes oportunistas*. I els diu que no han de fer i que ho estan fent i que no ho han de fer. Però quan nosaltres li preguntem, quants ERO rebutja, consellera?, aquest índex de rebuig dels ERO per part del govern és inferior al 6 per cent. Com pot ser, consellera, que facin un discurs i a l'hora de la veritat, si és que els ERO no estan ben fets, pràcticament, els aproven tots! En què quedem, consellera? En què quedem?

I què pensa fer, consellera, el govern amb aquestes 175.000 famílies sense prestació de l'atur? Creu el govern, amb sinceritat, que a dia d'avui les mesures que va plantejar l'abril per fer front a la crisi, i que no han ajudat a pal·liar la crisi –al contrari, hi ha una crisi més accentuada a Catalunya que a la resta de l'Estat–, creu que aquestes mesures continuen essent vàlides a dia d'avui? Creu que és encertat que el gabinet de crisi el controli vostè? Creu que és raonable que el SOC doni la menor possibilitat de trobar feina que qualsevol de les altres webs que existeixen en el mercat? Per què la seva insistència a no voler donar resposta d'una forma conjunta, també amb els privats, quan li ho hem dit des de Convergència i Unió? Com pot ser, consellera, que la previsió d'atur del 2009 hagi quedat ja superada el 2008? Creu que els pressupostos que han fet per a aquest 2009 poden donar resposta a la situació d'atur que tenim i la que tindrem, quan han estat incapaços de preveure que l'atur a final d'any vostès ens deien que seria de l'11,6, i el 2008 ja és de l'11,8? Quan preveïen que hi hauria 54.900 persones més aturades l'any

2009, però és que en el darrer trimestre del 2008 n'hi ha 112.100 més.

Consellera, segur que avui no se sent còmoda a la cadira que vostè ocupa. I, segurament, no només per la situació de dificultat en què es troben les persones, que segur que també, sinó perquè des del govern han estat incapaços de donar resposta. Des del govern ens han dit que volien unitat. Però des del govern no han escoltat res del que han dit els altres. Potser hi ha hagut un punt de massa saviesa d'aquest Govern que no ha sabut donar resposta a la realitat del país.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula l'honorable consellera de Treball, senyora Mar Serna.

La consellera de Treball (Sra. M. del Mar Serna Calvo)

Gràcies, president. Senyora diputada, senyors diputats i diputades, el passat 22 de desembre vaig comparèixer a petició pròpia davant de la Comissió d'Indústria i Treball i Comerç del Parlament de Catalunya per explicar quines són les mesures del govern davant de la crisi econòmica actual. Aquesta situació no admet demora, i el govern lidera accions i suma esforços. Suma esforços per sortir-nos al més aviat possible i en millors condicions de la crisi. Per això, per aquesta raó, he tornat a demanar compareixença en aquest Parlament, a la Comissió de Treball i Indústria. Sabem que la situació és greu, i per això, com ja he dit, aquest Govern hi treballa des de fa mesos, des de fa més d'un any, tot i que ningú havia previst la seva magnitud. Aquest Govern sap cap a quin model ha d'anar Catalunya, i liderem el camí, el liderem des del rigor, des de l'esforç, des de la constància. El mateix que fan en el nostre país els catalans i catalanes, el mateix que fan les nostres empreses, el mateix que fan els treballadors i treballadores, i el mateix que fan les organitzacions sindicals i empresarials.

En aquest sentit, el passat dimarts, el president de la Generalitat informava en roda de premsa i el conseller Castells compareixia en la comissió en aquest Parlament per continuar explicant què fem. Perquè, senyora diputada, no ens cansem d'explicar tot allò que fem. I vindrem tantes vegades com es necessiti per explicar tot allò que fa aquest Govern.

He demanat al conseller d'Economia, a més a més, la convocatòria urgent del Consell d'Institucions de l'acord estratègic, perquè la situació requereix prioritzar. Requereix prioritzar, però, senyora diputada, requereix rigor. Rigor des de totes les bandes, no només des del govern. I rigor en les dades, i rigor en la informació que es dona en aquest Parlament: rigor.

No explicaré les dades que el conseller Castells va explicar en la seva compareixença, amb el detall, el context mundial, europeu i estatal de Catalunya, però donaré algunes dades. I donaré algunes dades des del rigor, des del rigor amb què aquest Govern es caracteritza. I dic que és rigor perquè les dades diuen que a Catalunya tenim les taxes d'ocupació més elevades. I rigor

i no triomfalisme, senyora diputada. Vostè fa referència al fet que jo, el 2007, vaig dir les dades que deia l'EPA. Dir que el 71 per cent de les persones ocupades, de les persones a Catalunya actives tenien ocupació era dir el que estava en l'EPA. Dir les dades de temporalitat era dir el que deia l'EPA. I amb aquell rigor que li ho vaig dir el 2007, li ho diré avui mateix. I, miri, i el rigor també s'expressa en el fet que cap dels organismes internacionals –li ho vaig dir en l'anterior interpellació–, cap dels organismes internacionals i d'aquest país havien previst la magnitud de la crisi. Segurament vostè no havia escoltat les previsions. OCDE: va haver de canviar les previsions per a tots els països europeus dues vegades l'any passat. Fons Monetari Internacional: va canviar les previsions i a més a més es va equivocar. Banc d'Espanya: va fer previsions i es va equivocar. Govern d'Espanya: va fer previsions i es va equivocar.

Senyora diputada, el Govern s'equivoca en les seves previsions, com vostès s'han equivocat altres vegades, i no tenim una bola de cristall per decidir quina és la situació i quines són les perspectives d'aquesta crisi econòmica global; ho subratllo, global.

I des del rigor que ens caracteritza vull dir quines són les taxes d'atur en el nostre país. I vull dir-les no inventant-me-les, sinó les que diu l'EPA: taxa d'atur que té Catalunya, 11,8 per cent; taxa d'atur de la mitjana d'Espanya, 13,91 per cent; taxa d'atur d'Andalusia, 21,7; taxa d'atur de Balears, 12,3; taxa d'atur de Canàries, 21,18; taxa d'atur de Castella - la Manxa, 14,90; taxa d'atur de la Comunitat Valenciana, 14,85; taxa d'atur d'Extremadura, 17,95; taxa d'atur de Múrcia, 15,53, i, ho repeteixo, taxa d'atur de Catalunya, un 11,8.

I les dades de l'atur, que a vostè li preocupen, de l'atur registrat de l'últim mes, increments. Si nosaltres som la comunitat autònoma que tenim més ocupació –perquè tenim més ocupació–, en nombres absoluts és cert que la situació d'atur colpeja més persones, en números absoluts. Com, si tenim el nombre major d'automòbils en aquest país, tindrem la taxa major de matriculacions, senyora diputada. I per no fer..., no tenim manca de rigor en l'explicació de les dades, i des de la seva responsabilitat... –li demano responsabilitat, perquè no diguin quin que Catalunya té la pitjor situació d'atur–, dir-li que l'increment de la taxa d'atur relativa a l'últim mes, de l'atur registrat..., a Catalunya vam tenir un increment d'un 7,68 per cent, és cert; Aragó, 8,96; Astúries, 10,61; Navarra, 10,37; País Basc, 9,40; La Rioja, 8,88. Segurament em deixo comunitats autònomes que estan en pitjor situació encara. Però, senyora diputada, li marco que, com diu vostè, l'atur no colpeja més fort Catalunya que altres llocs.

I vostè parla d'ofertes, i a mi també m'agrada parlar d'ofertes. I m'agrada parlar d'ofertes, perquè a més n'he parlat. N'he parlat, perquè a vostè li he dit: al mercat del treball, la intermediació en aquests moments, des de fa més de deu anys, no la fa només el servei públic d'ocupació, perquè hi ha llibertat. Hi ha llibertat, i la intermediació la fa Infojobs, la fan les empreses de treball temporal, i la fan altres operadors, i també la fan els ajuntaments, el món local. Sumi tot això i compari la baixada d'ofertes en les mateixes situacions.

I vull dir-li, miri, informació del 3 de novembre: Infojobs registra a l'octubre un descens del 20 per cent de les ofertes d'ocupació. Això només ens està passant a nosaltres? No, senyora diputada, els està passant a tots els operadors. En aquests moments, avui, Catalunya, el SOC, 912 ofertes de treball; Servei d'Ocupació d'Andalusia, 323 ofertes; Servei d'Ocupació de la Comunitat Valenciana, 51 ofertes de treball. Això vol dir que el Servei d'Ocupació de Catalunya és el més ineficaç i el més ineficient? No, senyora diputada, li demano rigor. I li demano rigor perquè, és cert, els aturats tenen cara i ulls, i aquesta consellera parla amb els aturats, visita les oficines de treball, coneix directament la seva situació i no fa demagògia de les xifres. Rigor, rigor i responsabilitat, això és el que fem.

I, a més a més, vostè diu que el SOC es pensa que és un únic registre d'atur. Senyora diputada, qui va fer els traspassos? Qui va signar el conveni de l'any 98 per als traspassos? Qui va acceptar que dins de les oficines de treball hi hagués també l'atur? Senyora diputada, no va ser aquest Govern, no va ser el Govern d'esquerres que va fer aquests traspassos.

I, a més a més, li he de dir que tenim la gran voluntat –i ho estem fent– de millorar, de modificar... I sí que m'agradaria que em digués, en la crisi dels noranta, què van fer vostès; en la crisi del 2002, què van fer. Aprovar expedients de regulació d'ocupació. I després li parlaré de quins expedients i en quines condicions van aprovar els expedients de regulació d'ocupació. Aquest Govern aprova..., el 90 per cent dels expedients són amb acord, el 90 per cent dels expedients varen ser l'any passat amb acord, i el 97 per cent de les persones afectades tenien expedients de regulació amb acord.

Aquesta és la forma de treballar d'aquest Govern. Espero que en el torn de rèplica li pugui contestar les preguntes que vostè m'ha fet, però des del rigor i des de la responsabilitat que ha de tenir aquest Govern i també ha de tenir l'oposició.

El president

Té la paraula la il·lustre senyora Meritxell Borràs per fer la rèplica.

La Sra. Borràs i Solé

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats... Consellera, dient «rigor», posant cara de rigor no se'n fa, de rigor; m'entén? El rigor en els estudis, en els informes que ahir parlava? Cal que parlem de rigor? Consellera, si vostè vol parlar de l'atur i les dades concretes de cadascú, en parlarem. L'increment de l'atur a Catalunya és superior, i, per tant, si vostè vol recrear-se en problemes d'altres, facin-ho. Des de casa nostra el que volem és solucionar els problemes, que cada dia, al mes de desembre, hi han hagut mil persones més a l'atur. Creu que els ha satisfet gaire sentir-la, a vostè, amb les solucions que ens han aportat? Cap; cap solució, ens ha aportat, només una anàlisi comparativa d'allò que li ha convingut. Francament, doncs, una resposta decebedora.

Ahir el mateix president Montilla mostrava la seva incapacitat, la seva incapacitat com a govern i com a president de la Generalitat, dient: «Vostès, com nosaltres, estem pensant què s'ha de fer.» Mostrava ahir la seva incapacitat, ho deia públicament en la resposta aquí, en seu parlamentària. Nosaltres n'hem fet moltes, de propostes, i lamentablement, consellera, la seva resposta ha sigut sempre de frontó: tornar totes les pilotes. Cap proposta ha sigut interessant ni enriquidora. Però a dia d'avui ens trobem amb l'atur que ens trobem, i a dia d'avui, doncs, ens trobem que hi han 175.000 persones que no tenen prestació de l'atur, i en pocs mesos, l'any 2009, en tindrem 200.000 més.

I el SOC, el SOC ens diu: «Escolti'm, baixa l'oferta laboral per part de tothom.» Sí, però és que al SOC hi ha oferta de 903 places per ocupar, i a Infojobs, a la ratlla de 9.000, i a Servijob, més de 13.000. Consellera, alguna cosa falla en el SOC. Hi tenen 1.400 persones treballant, estan absolutament desbordades i incapaces de donar una resposta a la gent que truca a la porta, que estan en una situació d'atur. Què se'ls diu des del SOC, a les més de 450.000 persones que estan a l'atur? Vostès no els donen resposta, consellera; hi han millors respostes des d'altres sectors. I, quan li hem demanat des d'aquí de poder treballar conjuntament amb el sector privat, vostès s'hi han negat, consellera, amb aquell to dogmàtic que els caracteritza, s'hi han negat.

I ens diu: «Què van fer vostès als anys noranta per ajudar en el tema de la crisi?» Doncs, sap què vam fer? Vam ajudar també el Govern de l'Estat a canviar el model econòmic a Espanya; això és el que vam fer. Rigor, tot, des de Convergència i Unió, sempre i des del primer dia, remant i treballant perquè les coses funcionin bé. També ara, consellera, que, interpellació rere interpellació, darrere han vingut mocions, sens dubte amb propostes positives, que vostès s'han permès el luxe de rebutjar. Hem fet propostes per millorar el SOC, perquè això que està passant a dia d'avui no passi, que hi hagin més ofertes laborals per a la gent quan va, precisament, no només a registrar-se, que és el que es pensa la gent que acaba fent el SOC, perquè, com que no n'hi han, d'ofertes laborals, doncs, la gent es pensa que és simplement un registre de l'atur. Doncs, les nostres propostes han sigut rebutjades. O en l'últim Ple vàrem fer mesures de política industrial per millorar la preparació tecnològica: rebuig, una altra vegada, de les nostres propostes. Vàrem presentar mesures de caràcter financer: rebuig, una altra vegada, de les nostres propostes, no?

Consellera, no li hem sentit ni una paraula de què pensen fer amb el SOC? Ni una paraula, i la realitat és que no funciona. La realitat és que d'una forma improvisada van editant edicte rere edicte per tal de fer concursos i millorar la situació del SOC. Les coses no funcionen, consellera. La gent es troba a l'atur i es troba que, quan pica a la porta del Govern, la possibilitat que els donen d'obtenir feina és molt interior a la que li donen des del sector privat. Per què, consellera, el SOC és tan incapaç de donar respostes a dia d'avui? Per què, consellera, a dia d'avui segueixen funcionant amb aquests rols tan antics, que hi han més propostes de cursos per a la gent que està treballant que per a la gent que està a l'atur?

A l'entorn de nou-centes propostes de cursos per a la gent aturada i més de quatre mil propostes de cursos per a la gent que està treballant. Com pot ser, consellera, que treballi encara amb aquests paradigmes tan antics?

La situació d'avui és que hi ha una realitat d'atur que ens creix cada dia, que vostès no l'han previst...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Borràs i Solé

...que vostès no l'han previst. I, hi insisteixo, consellera, nosaltres, però sobretot la gent d'aquest país, esperem respostes per part d'aquest Govern, un govern que el veiem només a la defensiva, que no dona respostes positives; ara, això sí, no accepta cap de les propostes que per part d'altres persones humilment posem i hem posat damunt de la taula per tal de millorar la situació de l'atur en aquest país.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

L'honorable consellera té la paraula.

La consellera de Treball

Gràcies, senyor president. Senyora diputada, torno a demanar-li rigor: el molt honorable president no va fer referència a la seva incapacitat, li va demanar les fórmules màgiques i va dir que no hi ha fórmules màgiques i que, si vostès les tenien, amb molt de gust.

En segon lloc, miri, vostè parlava de la comissió de coordinació, segurament perquè vostè vol que jo sigui la consellera de l'atur, i jo li dic que sóc la consellera de Treball, no de l'atur. I la meva obligació i la meva voluntat és defensar els màxims llocs de treball. Com? Acompanyant les empreses i acompanyant els treballadors i treballadores, i, a més a més, fer coses per millorar la competitivitat de les nostres empreses: reducció de la sinistralitat, millora de la igualtat d'oportunitats i millora de la formació, entre altres coses.

I com ho afronta el SOC? Doncs, fent coses. A mi m'alegra molt que vostè digui que el problema és que hem fet molts edictes. El moviment demostra que estem fent coses, el moviment demostra que estem millorant. Segurament no li agrada perquè vostè només pensa..., i totes les seves propostes van a fer front al sector privat, a buscar aliats del sector privat. Li he sentit aquesta paraula constantment, senyora diputada.

I li diré què fa el SOC. El SOC fa més formació, més orientació i més acompanyament a les persones. Més formació: 50.000 persones s'han format l'any passat, 50.000 persones aturades es van formar l'any passat. Més orientació, en col·laboració amb el món local: 16.000 persones passaran per Barcelona Activa, col·laboració; 800 persones, experiència pilot de les aules de recerca intensiva: un 30 per cent, abans que arribin els sis mesos, han trobat una feina. Més acompanyament a les persones, amb orientació: més de 8.000 persones han estat orientades des del novembre d'aquest any, del novembre

passat a Catalunya, fruit de la incorporació de cent cinquanta orientadors. Es pot remetre a la compareixença a la comissió. Ahir li vaig explicar tot el que estàvem fent; vostè no hi va ser, però consta en la publicació, en la transcripció de la meua intervenció. Crèdits per a la formació: 100 milions d'euros de crèdits per a la formació en el treball. Això és forma de fer, forma d'acompanyar les persones i les empreses.

I, miri, en aquests moments es necessita sumar esforços i aquest Govern ho vol fer. I, com ho vol fer? Amb diàleg, sumant els esforços públics i privats i amb la col·laboració de tots els serveis públics que permetin continuar millorant l'eficiència i l'eficàcia dels nostres recursos.

Li demano consens, és clar que li demano consens! Senyora diputada, en interpellacions que s'han fet i en les seves propostes hem ofert consens; no l'ha volgut acceptar. En canvi, en interpellacions d'altres grups de l'oposició d'aquest Parlament s'ha arribat a acords, als quals ha votat vostè també. Per què? Perquè hi ha hagut voluntat dels altres grups d'arribar a un acord. I la voluntat no és d'aquest Govern..., la manca de voluntat, la manca del voluntat és del seu grup, perquè en altres interpellacions hem arribat ara a acord.

Jo li demano aquest esforç, li demano aquesta voluntat de consens, perquè aquest Govern sap que per tenir un país d'èxit necessitem empreses d'èxit. És a dir, empreses sostenibles, innovadores i de valor afegit, competitives, que canviïn el nostre model productiu; persones d'èxit, persones amb nivells de formació, que es puguin adaptar a les noves necessitats del mercat, que millorin contínuament la seva ocupabilitat, només amb persones d'èxit podrem tenir empreses d'èxit. I això portarà, indubtablement, al fet que quan sortim d'aquesta crisi estiguem en millors condicions. I creiem en la formació, i hi creiem, però per això necessitem diàleg, necessitem diàleg i necessitem consens: consens amb les organitzacions sindicals i empresarials, consens amb el món local i consens amb l'oposició.

Aquesta consellera ha tornat a demanar compareixença. Aquesta consellera voldrà donar totes les explicacions que siguin necessàries, i aquesta consellera està fent tot allò que es pot fer per millorar la situació del nostre país. I li he dit: «Acompanyant les empreses, inclús per demanar crèdits –inclús per demanar crèdits–, i acompanyar els treballadors i treballadores que es queden sense atur. Cap persona que vulgui reciclar-se, cap persona que vulgui formar-se es quedarà sense una oportunitat de formació a Catalunya.»

Moltes gràcies, senyors i senyores diputats.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre la imposició de límits variables de velocitat als accessos de Barcelona (tram. 302-00142/089)

El president

Passem a l'onzè punt de l'ordre del dia, que és la moció sobre la imposició de límits variables de velocitat als accessos de Barcelona, presentada pel Grup Mixt. Té la paraula l'il·lustre senyor Albert Rivera. (*Remor de veus. Pausa.*)

Senyor diputat, pot començar.

El Sr. Rivera Díaz

Sí, gràcies, senyor president. Honorable consellera, diputats i diputades, comencem amb la moció que fa referència als ja famosos vuitanta quilòmetres per hora, i amb unes propostes, com vam comprometre en aquella interpellació, amb propostes, amb solucions i amb sentit comú, que és el que demanen ajuntaments, associacions de conductors, tres grups de l'oposició i, fins i tot, algun conseller agosarat.

Per tant, l'únic que demanem amb aquesta moció, no saltres, és sentit comú, flexibilitat, intel·ligència a l'hora d'aplicar mesures. I jo els demano, als grups que donen suport al Govern –i que sé que alguns dels parlamentaris que són aquí hi donarien suport si poguessin votar-hi lliurement–, que votin lliurement –que votin lliurement– sense por, que diguin el que pensen, que diguin el que diuen a la premsa i que votin aquí en conseqüència, que no diguin una cosa fora i després votin el mateix per una qüestió de pactes de govern.

El primer punt important que volem posar sobre la taula és, lògicament, qüestionar les mesures; qüestionar les mesures no perquè els tinguem mania nosaltres –ho vaig dir a la interpellació–, sinó perquè els resultats no són bons. Els resultats no s'han donat com s'esperaven i són resultats que no arriben ni al 20, ni al 25 per cent de reducció de contaminació, sinó que estem en un índex del 3,5 per cent i, fins i tot, en una disminució del trànsit d'un 7 per cent. Per tant, podríem dir, fins i tot, en termes relatius, que ha pujat la contaminació, tot i prendre aquestes mesures. Cosa que, per cert, ja van dir alguns informes de catedràtics d'universitats, d'associacions de conductors, com el RACC, i que vostès van criminalitzar al seu dia des del Govern i fins i tot no van deixar ni que compareguessin al Parlament. Bé. Doncs, avui, allò..., la realitat és molt dura i és la que és. I, per tant, aquelles dades són exactament les mateixes que s'han produït. Per tant, qüestionem aquestes mesures i les posem en aquesta moció en qüestió, que s'ho replantegin.

Segon punt important: millorar el transport públic. A mi em sobta que un govern suposadament d'esquerres sigui el Govern que apuja les tarifes per sobre l'IPC del transport públic. I, què demana Ciutadans en aquesta moció, que estic convençut que molts ciutadans ho entendran perfectament?

Que vostès es comprometin a no apujar les tarifes de transport públic per sobre de l'IPC de Catalunya. És a dir, una empresa pública de transport públic que fa un servei públic, com pot ser que es dediqui més o que estigui més preocupada d'apujar les tarifes per sobre del IPC que de mantenir-les, o per sota de l'IPC o congelar-les?

Escolti'm, no diguin vostès, ni se n'omplin la boca que els ciutadans agafin el transport públic i no agafin el transport privat, si vostès apugen un 7 per cent la T-10; parlant clar.

Per tant, nosaltres proposem aquí, i espero que hi votin a favor, i sigui un compromís polític d'aquesta cambra, que es compromet, governi qui governi, que no apugin les tarifes per sobre del IPC, sinó als ciutadans no els podem dir que agafin el transport públic.

Un altre punt, importantíssim des del nostre punt de vista en aquesta moció, que és el canvi de filosofia a l'hora d'aplicar polítiques més modernes. I vostès apliquen les polítiques ja caducades: les polítiques de la prohibició, les polítiques de la sanció... Escoltin, polítiques d'incentiu..., d'incentiu fiscal, qui contamina menys que pagui menys. Jo crec que això són polítiques modernes. Ara, polítiques de només sancionar a base de multa i de radar a tot aquell que passa de vuitanta quilòmetres –ho torno a dir, vam posar l'exemple l'altre dia–, amb, fins i tot, dades que demostren que això no és útil..., doncs, escoltin, no és la via.

Vies, també, finalistes de recaptació. Aquesta recaptació nosaltres volem, des de Ciutadans, que sigui una recaptació finalista, que vagi a millorar les condicions de seguretat vial, la il·luminació, l'asfalt, el paviment, que millori..., en definitiva, que aquestes sancions que poden ser imposades als ciutadans no vagin a parar a altres llocs, sinó que vagin a parar i reverteixin en les mateixes carreteres i en la millora de la seguretat vial a Catalunya. Jo crec que això és de sentit comú. Totes les associacions d'usuaris de vehicles a Catalunya i a tot Espanya demanen això. Per tant, la línia a escoltar a la societat civil és aquesta. Per tant, jo crec que és absolutament raonable que plantejem aquesta mesura.

I finalment, també, un altre punt important, des del nostre punt de vista, és que pensem una mica, com ho fan altres països europeus, a ensenyar la gent a conduir de forma més econòmica i més ecològica. I en això s'han pres diferents mesures a nivell europeu. Ho proposem aquí, el que és conegut com a *ecodriving*. És a dir, en definitiva, és fer que la gent contamina menys quan condueix i gastí menys i consumeixi menys energia. Això s'ha d'incentivar des de l'Administració, s'han de fer cursos com ho fan altres països. Això s'ha d'incentivar fiscalment també.

I, per tant, des del nostre punt de vista, el que hem de fer és fer aquesta reducció de contaminació entre tots plegats. I això mereix un esforç. És molt senzill sancionar la gent quan es passa de vuitanta quilòmetres, en això no cal trencar-s'hi el cap. Jo els demano un esforç amb idees i els proposem idees, i parlem-ne. Votin a favor d'aquestes idees, o parlem-ne a la Comissió de Medi Ambient, d'aquestes idees. El que no pot ser és

que es tanquin en banda i per una qüestió domèstica del tripartit –de caràcter intern, per, vejam, qui és més dràstic en les seves mesures– ho paguin tots els ciutadans de Catalunya.

Per tant, nosaltres el que volem, en definitiva, és sentit comú, seny, flexibilitat i ser raonables. En definitiva, el que ens demanen ajuntaments; associacions de consumidors –en aquest cas, usuaris de vehicles–; el que fem també tres grups de l'oposició i, ho torno a dir, algun dels grups que donen suport al Govern.

Per tant, espero i els encoratjo que votin a favor d'aquestes mesures o d'aquelles, com a mínim, que creguin que són assumibles, com aquesta del transport públic o de les mesures d'incentiu fiscal per contaminar menys.

Moltes gràcies, senyor president. I després em pronunciaré respecte a l'esmena que ha fet el Partit Popular.

Gràcies.

El president

Senyor Santi Rodríguez, precisament, en nom del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, pot defensar l'esmena.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, pujava al faristol convençut que s'havien ajuntat les dues mocions dels grups parlamentaris de Convergència i Unió i Ciutadans.

Però, bé, no sent així, faré la intervenció i suposo, doncs, que potser he de fer la intervenció separada en dos trams; però, bàsicament, jo crec que l'objectiu de les mocions que s'han presentat, i que se sotmeten a la cambra, van en un sentit bastant semblant i les esmenes que el nostre grup ha presentat també van en un sentit bastant semblant, no?

Primer de tot, hem de dir que el nostre grup parlamentari volem deixar constància que efectivament ens preocupa que a determinades zones de Catalunya hi hagin nivells de contaminació massa elevats. Ens preocupa, també, que aquests nivells de contaminació massa elevats puguin produir efectes nocius sobre la salut de la població. Ens preocupa, també, la sinistralitat que hi puguin haver i que hi ha, malauradament, a les nostres carreteres. Però també ens preocupa que s'adoptin mesures com ara, primer, la de la velocitat limitada, o, segon, com la de la velocitat variable, que més que mesures per intentar resoldre un problema, al final i després de veure els resultats que s'assoleixen, fa més la impressió que acabi sent una presa de pèl que no pas una altra cosa.

Vull tornar allà on aquells que defensaven la mesura a l'inici de la seva adopció utilitzaven d'argument: «Escolti'm, parlem d'una de les setanta-tres mesures; no parlem d'una mesura aïllada, parlem d'una de les setanta-tres mesures.» Pitjor ens ho posen. És a dir, si després d'un any d'haver adoptat un conjunt de setanta-tres mesures per intentar reduir la contaminació, el nivell de reducció està entre un 3 i un 4 per cent, i tenint en consideració que el volum de circulació per la regió metropolitana ha baixat de l'ordre d'entre un 7 i 8 per

cent, no només vol dir que una d'aquestes mesures és ineficaç, sinó segurament que el conjunt de les mesures és ineficaç.

I, per tant, aquesta és una constatació que no és que vulguem afirmar, sinó que volem que se'ns doni la informació necessària i suficient com per poder avaluar l'eficàcia de cadascuna d'aquestes setanta-tres mesures. I, en aquest sentit, demanar que el Govern actuï, suprimixi, elimini aquelles mesures que són absolutament ineficaces, i, si ho considera oportú i es demostra que n'hi han d'altres que siguin eficaces, que s'adoptin.

Nosaltres estem convençuts que aquestes mesures..., i concretament aquesta, de la velocitat, és més una mesura publicitària que no pas una altra cosa. Ha estat una mesura per fer-se notar. Ha estat una mesura per dir «som aquí». Ha estat una mesura per marcar perfil propi dintre del Govern. I així s'ha demostrat, veient que dintre del mateix Govern, doncs, hi han hagut veus, inicialment crítiques, que s'han hagut de callar ràpidament. Però després també han aparegut alcaldes de la regió metropolitana que criticaven aquestes mesures. Fins i tot, en ajuntaments s'han debatut i s'han votat mocions, i grups que donen suport al Govern han donat suport a propostes en contra d'aquestes mesures que afecten els ciutadans.

Permetin-me que faci una comparació, aquesta de la velocitat variable ens fa més la impressió que és una mesura tan publicitària com aquella de l'arbre de Nadal que anava en bicicleta, i que al final resulta que estava endollat al corrent, perquè, si no, no acabava funcionant.

Permetin-me que comenti només dues de les setanta-tres mesures, dues. Una: la classificada amb el codi PR09, que es titula: «Criteris ambientals per minimitzar la resuspensió de partícules atribuïbles al trànsit per vials no pavimentats.» Hi han en totes les mesures una sèrie d'indicadors per avaluar la seva efectivitat o no. Saben, entre d'altres, quin indicador hi ha en aquesta mesura? Els quilòmetres i percentatges d'autopistes no pavimentades amb mesures correctores. Aquest és un dels indicadors que es fixen per avaluar l'efectivitat d'aquestes mesures.

Els en comentaré una altra, la PR10: «Desenvolupament d'una xarxa de distribució de gas natural vehicular a la regió metropolitana de Barcelona.» Que el que ve a dir és: del transport públic utilitzarem com a combustible principal el gas. Recorden l'autointerpellació que es va fer ahir, el conseller Huguet dient que...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Rodríguez i Serra

...acabo de seguida, senyor president. Recorden l'autointerpellació que es va fer ahir, el conseller Huguet dient que es promocionaria l'ús de mitjans de transport col·lectius elèctrics o híbrids? En què quedem, formen part del mateix Govern?, impulsarem els vehicles elèctrics o impulsarem els vehicles de gas?

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula per posicionar-se, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Ramon Espadaler.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats..., anava a dir honorables consellers, però veig que..., acostumen a fer aquesta pràctica de no presentar-se quan els grups parlamentaris fan interpellacions que els afecten molt directament; a l'un o l'altre hauríem agraït que hagués estat aquí, però bé, malauradament... Ja els hi farem arribar el text. (*Veus de fons.*) Sí, era una pràctica habitual...,

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

El Sr. Espadaler i Parcerisas

...almenys quan governava Convergència i Unió, d'assistir a les conseqüències de les interpellacions que eren les mocions. I hauríem agraït que els consellers haguessin estat aquí. Senzillament diem això. En qualsevol cas, ja els hi farem arribar o els hi faran arribar el seu contingut.

En el darrer ple vam fer dues interpellacions diferents, des de dos grups parlamentaris de l'oposició respecte al mateix tema, que, la veritat, quan un se les relleig, hi han alguns elements de bastant, bastant perplexitat, i voldria només, a títol, allò, recordatori, recordar dues frases que em van semblar molt interessants. La del conseller de Medi Ambient, que va dir: «un cotxe contamina igual de dia que de nit», una frase certament brillant, el problema és que de dia n'hi van a milers i de nit n'hi van molt pocs, això no ho va dir. I l'altra frase absolutament brillant és la conclusió que treia, en aquest cas, el primer conseller interpellat, també absent en aquest debat, en el sentit de dir: «Escolta, el nostre Govern ha optat per retallar la llibertat en benefici de la salut i la seguretat.»

Tant de bo ho haguessin aplicat a altres mesures, com, per exemple, el vent, aquest criteri, eh?, de retallar la llibertat a canvi de garantir-nos la seguretat. Val a dir que els criteris de vegades són allò perfectament canviants. Deixar constància, senzillament, d'això, i deixar constància d'una cosa que ja no és anecdòtica, sinó que és molt profunda. No es va aportar cap dada nova que avalés les tesis del Govern. No se'n va aportar ni una.

I el conseller Saura ens va exhibir un estudi que, com que hi ha una segona intervenció ja tindrem ocasió de parlar-ne, un estudi que suposadament avalava les seves tesis i la bondat de la mesura, però és que era un estudi fet abans de començar; abans de començar la posada en pràctica del pla i de la mesura concreta, que deia: si passés això, i si passés allò, podria ser que..., no sé què, però ningú, llevat del senyor Baldasano, ningú ha aportat una dada precisa que avaluï la bondat, des de la perspectiva ambiental, no de la mesura dels vuitanta per hora, com deia el representant del PP, sinó del conjunt del pla. Perquè, una de dues –una de dues– o la mesu-

ra dels vuitanta per hora és l'única que han posat en pràctica i han aconseguit només entre un 3 i un 4 per cent de reducció, quan preveien –recordo, en la primera intervenció– un 25 per cent. O si, a més a més, resulta que han posat les altres mesures, és que el pla no serveix absolutament per a res, perquè si totes, les setanta no sé quantes sumades només redueixen un 3 per cent, anem per mal camí.

I, per tant, què els demanem des dels grups –i nosaltres ja avenço que donarem suport a aquesta proposta–, home, els demanem un cert sentit comú, una certa capacitat de rectificar, una major transparència, una voluntat de venir aquí i parlar-ne. Ens han impedit tot aquest debat en comissió. Amb els seus vots, i ara probablement, doncs, tombaran aquestes mocions –no ho sé, tant de bo m'equivoqui–, doncs, ens han impedit que comparegui a explicar-nos l'enquesta metropolitana de mobilitat, que diu «és que ha baixat un 9 per cent la circulació de vehicles a l'àrea metropolitana», per la crisi –per la crisi– i més que deurà baixar, malauradament.

Però, escolti, doncs, vinguin i ho expliquin, perquè si ha baixat un 9 per cent els vehicles i només un 4 per cent la contaminació, tenim un problema: tenim un pla que no funciona. Els demanem transparència, els demanem posar les dades, els demanem poder-les discutir. I fixin-se: ni la que estem substanciant ara, de moció, ni la que farem després, de proposta, del nostre Grup de Convergència i Unió, els demana res més que la capacitat de rectificar.

Els demana allò que, en tècnica de ciència política, en diguéssim l'avaluació de la política pública. Qualsevol estudiant que hagi passat per una facultat de ciències polítiques o ha llegit el mínim manual sabrà que una part substantiva d'una política pública és la seva avaluació.

Escolti, on s'ha fet? Qui l'ha fet? Per què l'han amagat en aquesta cambra, sistemàticament? Escolti, tot el que se'ns va aportar, per un conseller i per l'altre, en el debat de la setmana passada, tot el que se'ns va aportar eren dades antigues, eren suposicions. Segueixen, un any després de la mesura, de la seva implantació, avaluant-la amb un estudi de l'any 2007, per tant, anterior a la posada en pràctica, i segueixen, doncs, instal·lats en aquestes menes de tòpics, amb aquestes menes de dogmes, i després tindrem, en la segona intervenció, en la defensa de la moció de Convergència i Unió, l'oportunitat d'expressar per què creiem que això és així. I ho tenim molt clar, cada vegada ho veiem més evident, ja ho farem després.

En qualsevol cas, nosaltres donem ple suport a aquesta proposta. Val a dir que és molt semblant a una proposta que nosaltres vam fer fa un any, de dir, escolti, sí que tenim un problema de contaminació atmosfèrica, no l'hem negat. Sí que l'hem de resoldre, d'acord. Ara, fem-ho, doncs, posant moltes altres mesures; fem-ho avaluant les que tenim, i fem-ho retirant aquelles que no han servit per a res. I els ho reitero per enèsima vegada, i més que ens ho sentiran dir des d'aquesta tribuna: la mesura de prohibir circular a més de vuitanta quilòmetres per hora, dràsticament, de dia i de

nit, dissabtes i diumenges, no ha servit per a res: no ha servit per a res. Perquè, una de dues: o el pla no ha posat en marxa les altres mesures, amb la qual cosa ens estan demostrant que el Govern només és exigent envers els altres, però respecte a un mateix, ell mateix no s'ha exigint res; o, segona, i ens creiem molt aquesta també, aquesta mesura no ha demostrat en cap cas la seva eficiència.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Gràcies. Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'illustre senyor Roberto Labandera.

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, nosaltres no donarem suport a aquesta moció presentada pel Grup Mixt, perquè trobem que és una moció que podríem quasi dir que és una moció òmnibus, que ho ha barrejat absolutament tot per justificar una negativa, que es diu: traieu aquesta mesura de la velocitat variable i la limitació de vuitanta quilòmetres.

Tota la resta de temes que vostè planteja, senyor diputat, en aquesta moció són elements, són criteris, inclús alguns que ja el mateix pla de les mesures ha contemplat i contempla. I, per tant, considerem que no han de ser motiu d'una moció sinó, en tot cas, d'un debat, vostè també ho deia, allà on toqui, a través d'unes altres mesures parlamentàries, però totes justifiquen que el punt, o sigui, tot això que vostè fa ho justifica en aquest punt de dir traieu aquesta mesura, que és la que a mi em sona que mediàticament està contestada, que és la que a mi em sona sobre la qual m'haig de posicionar, i que l'oposició, com que s'apunta al primer bombardeig mediàtic en què pugui aparèixer, doncs, em toca dir-ho i em toca fer-ho.

Però resulta que després vostè –eh?–, presenta una sèrie d'iniciatives i una sèrie de punts que, diguéssim, vol, d'alguna forma, justificar, una certa militància ecologista i de sostenibilitat que no apareix en la intencionalitat d'aquesta moció.

Jo, per això, també voldria fer una sèrie de reflexions. Aquesta és una moció que té una intencionalitat política claríssima, que és: mesura de govern que surti, mesura de govern que hem de criticar; mesura que govern que no esperem –eh?–, que hi hagi el temps necessari per fer aquelles avaluacions necessàries, que són unes, a partir d'un cert temps de la seva aplicació, no demanem les dades de la seva evolució i ens oposem de forma dràstica que es pugui plantejar.

Però aquesta mesura té no només un objectiu: té un objectiu importantíssim, que és l'objectiu de la disminució dels índexs de contaminació en l'àrea metropolitana. I aquí, amb molta rapidesa, han pujat tres diputats, de tres grups, alguns d'ells amb importants responsabilitats de govern en aquesta matèria en l'àmbit estatal, altres en l'àmbit de Catalunya durant molts anys, en els quals, evidentment, tampoc van aplicar i van curosos en aquesta matèria mediambiental –van ser molt poc curosos en

matèria mediambiental—, fins i tot des del punt de vista pressupostari. Sempre recordem que les inversions en matèria mediambiental eren les darreres inversions pressupostàries dels governs de Convergència i Unió, però pugen aquí i diuen «no ho fa ningú, això és un disbarat, això no sé què, traieu aquesta mesura.» I això ho haurien de dir, per exemple, si una ciutat... —s'atrevirien aquests diputats a dir-ho?—, que ciutats europees, amb les quals nosaltres hem de comparar els nostres ritmes d'evolució i el caràcter i el tipus de les nostres mesures, com Rotterdam, Estrasburg, Viena, Graz, Munic, Londres, Birmingham, Anvers, Baviera, que és una regió importantíssima amb la qual fins i tot alguns dels diputats que són aquí hi tenen fins i tot vinculacions ideològiques —eh?—, amb la direcció política d'aquestes regions, apliquen aquestes mesures.

Aleshores ja no hi ha una soledat política en aquesta matèria, sinó que el que hi ha, fonamentalment —fonamentalment—, és aplicar allò que a Europa es comença a aplicar o s'aplica des de fa un temps, aplicar-ho també al nostre país.

També tenim un altre tema, que també hem de plantejar-nos i de valorar en aquesta mesura, senyores diputades i senyors diputats. És un canvi conceptual i de funcionament en la gestió del trànsit. I anar per un trànsit més segur i sostenible. No podem oblidar que tenim també aquest objectiu en aquestes mesures. I, després, un altre tema importantíssim per a nosaltres, que és la disminució de la sinistralitat en la xarxa bàsica.

Estem davant d'un canvi cultural, d'un canvi cultural en matèria de polítiques de trànsit. Hem d'impulsar una nova cultura del trànsit, que tingui sobretot aquestes tres finalitats. Si el 50 per cent de la contaminació per diòxid de carboni el provoca el transport públic, hem d'actuar sobre el transport públic, hem d'actuar sobre el trànsit, sobre les seves congestions i concentracions, sobre el tipus de combustibles que es fan servir. Si la sinistralitat més important i la causa de mortalitat més important al nostre país per sota els quaranta anys és la sinistralitat viària, hem o no hem d'intervenir en aquesta matèria. I aquí els resultats sí que són evidents i són positius.

I jo acabo per dir-vos que jo apello al que avui és un debat intencional i fins i tot fet amb una certa lleugeresa, perquè el que toca fonamentalment és acusar el Govern d'actuar sense reflexió i sense planificació, en aquest cas estem equivocats.

El president

Senyor diputat...

El Sr. Labandera Ganachipi

I apello, i acabo, senyor president, que tots ens apuntem a una nova cultura del trànsit, que és, en el fons, una nova cultura, també, per a una millor convivència.

Gràcies.

El president

La il·lustre senyora Laura Vilagrà pot posicionar-se en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya.

La Sra. Vilagrà i Pons

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, bé és sabut per tothom que Catalunya ha tingut un desenvolupament econòmic i demogràfic fortament centralitzat a l'àrea metropolitana, i fora d'aquest pol d'atracció hi ha hagut poques àrees demogràfiques que han fet de contrapès industrial o demogràfic. Aquest fet, com coneixem molt bé, ha provocat una concentració industrial i de mobilitat en uns pocs quilòmetres de la zona litoral del país. D'una banda, evidentment, això ha portat riquesa i benestar econòmic, però com a conseqüència negativa ens ha deixat un país poc equilibrat territorialment i amb una mobilitat complicada al voltant de Barcelona i les ciutats metropolitanes. I també un elevat índex de contaminació atmosfèrica, que ha tendit a créixer al llarg dels anys, causat, bàsicament per una gran concentració de vehicles, però també d'indústries i altres activitats vinculades al transport.

Els diferents governs de la Generalitat, amb més o menys intensitat, han dibuixat i han executat diferents infraestructures viàries o ferroviàries, que han anat generant nous pols demogràfics i econòmics. En aquest moment tenim prevista, doncs, la línia orbital ferroviària o l'eix transversal ferroviari, o altres elements de planificació, com podrien ser el Pla territorial metropolità, que aniran provocant un repartiment nodal dels creixements demogràfics i, per tant, també, es generarà una mobilitat més transversal. Així, ciutats com Vilafranca, Vilanova, Manresa, Vic, Igualada, Martorell, Mataró, entre d'altres, i amb l'alta velocitat a Lleida, Tarragona i Girona, trauran pressió demogràfica al creixement desequilibrat territorialment a l'àrea metropolitana.

Mentrestant, però, a Barcelona i a l'àrea metropolitana hem superat, doncs, els límits legals de pol·lució l'any 2008. En aquest cas, si continuéssim en aquesta línia, l'any 2010 la Unió Europea començaria a aplicar sancions a Catalunya, i això suposo que no ho volem cap dels que estem aquí. De fet, ja ens han advertit en diverses ocasions de la necessitat de preservar la qualitat de l'aire que afecta especialment les grans ciutats i, de forma molt específicament, la salut dels habitants, dels ciutadans que hi viuen.

És per això que el juliol del 2007, el Govern de la Generalitat, via decret, va fer, va planificar el Pla de millora de la qualitat de l'aire a l'àrea metropolitana que, com sabem, inclou aquestes setanta-tres mesures que van des d'electrificar el port, que això vol dir que quan els vaixells estiguin, doncs, amarrats, no utilitzin combustible. D'altra banda, millores energètiques en el transport públic, en ciutats —Barcelona i altres ciutats—, millores en la indústria o en la construcció, per evitar que hi hagin partícules en suspensió, i entre aquestes, evidentment, la mesura dels vuitanta quilòmetres per hora per restablir la qualitat de l'aire, que s'han mostrat efectives, segons el nostre grup, i han reduït de forma efectiva la contaminació.

És evident que ha significat un canvi d'hàbits per a tots els ciutadans, i fins i tot nosaltres mateixos com a diputats i diputades, quan venim aquí al Parlament, doncs, també ens ha significat, doncs, haver, d'alguna manera —els que venim amb vehicle, «vaja»—, doncs, haver de fer un esforç per estar alerta.

Però, en tot cas, el fet de pensar —el fet de pensar—, de rectificar el plantejament de limitar la velocitat de vuitanta quilòmetres hora als accessos a Barcelona, fent una revisió a l'alça, en aquest cas, té una justificació feble, o almenys jo fins ara no he sentit arguments potents que ho contradiguin. Es planteja augmentar la velocitat a la nit o els caps de setmana, però la raó principal i de fons per la qual s'aplica aquesta mesura, que és palliar la contaminació, és independent de la franja horària, ja sigui de dia o de nit o sigui cap de setmana.

És més, hi ha qui argumenta tècnicament que a la nit es contamina més, fins i tot, per una tema de pressió atmosfèrica. Jo no m'atreveixo a argumentar-ho, però en tot cas hi ha qui ho fa. Aquesta mesura respon a la necessitat d'implantar un nou model de gestió de la mobilitat i a la necessitat que es produeixi una reducció efectiva de la contaminació atmosfèrica. Qüestionar de manera sistemàtica una mesura que millora la fluïdesa del trànsit i redueix la contaminació i els accidents és cedir davant dels que avantposen tres minuts de viatge que es poden guanyar anant més de pressa a la qualitat de l'aire i a la salut pública. S'ha estimat que amb la reducció als vuitanta quilòmetres/hora, entre cometes, «perdem» entre nou i catorze segons per quilòmetre; per tant, estem dient, doncs, això, uns tres minuts segons els trajectes. Per tant, realment, és una xifra molt baixa.

També s'argumenta que la reducció de velocitat augmenta la congestió, però precisament, tenint en compte que els vuitanta quilòmetres/hora han fet que les velocitats siguin més constants, això incrementa la capacitat de la via i redueix la congestió. A més, s'ha demostrat que els vehicles a vuitanta quilòmetres/hora tenen un comportament més eficaç, des del punt de vista que a cinquena, diguem-ne, el seu comportament és més eficient, perquè tenen uns revolucions més baixes, i, per tant, això redueix en molta mesura el consum energètic i produeix menys contaminació. A més, la Unió Europea ha estimat que aquesta mesura és de les més eficients.

En qualsevol cas, els beneficis des del punt de vista del comú que produeix aquesta mesura són tres, bàsicament, que desenvoluparé, en tot cas, com que se m'ha acabat el temps, en la moció de Convergència.

En tot cas, pel que fa a la moció del Grup Mixt, doncs, la rebutjaríem per totes aquestes mesures que hem explicat.

Moltes gràcies, president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'illustre senyor Daniel Pi.

El Sr. Pi i Noya

Moltes gràcies, senyor president. Senyor Rivera, tinc la sensació que per fer aquesta moció vostè ha forçat les dades que té i les que no té, i les ha fet anar bé per poder afirmar allò que *a priori* vostè ja havia decidit de dir. Tot el que diré seran cites textuais del que vostè ha presentat en el document de moció.

«A pesar de la multiplicidad de factores se ha decidido poner todo el énfasis en el establecimiento de los límites de velocidad variable.» Parli per vostè. Nosaltres hem perdut gairebé la veu explicant que aquesta és una mesura de setanta-tres i que les altres s'estan actuant i són efectives. També dos exemples, perquè no puc desgarrar-les totes setanta-dues: en aquest període Transports Metropolitans de Barcelona ha ambientalitzat 670 autobusos —«ambientalitzar» és posar gas o posar qualsevol altre tipus de combustible de menors emissions—; Cemex i Lafargue —per dir dues empreses— han instal·lat filtres de partícules, en un moment de crisi en què demanar esforços a les empreses és complicat, que eviten mil tones de partícules, menors de deu micres l'any, d'emissions, i això és un efecte evident, contestable i que s'ha fet. I podria continuar; no tindria temps i la presidència no em deixaria.

Diu: «no explorando soluciones positivas o complejas que vayan más allá de la prohibición». Llegeixi's el Decret 152/2007, que marca totes aquestes mesures, i digui'm vostè si hi han mesures *positivas y complejas*. Precisament, potser —potser— se'ns hauria de dir que són, algunes d'elles, prou complexes.

«En consecuencia, los beneficios obtenidos en materia de reducción de la contaminación han demostrado una falta de correspondencia entre las medidas impuestas y los resultados.» Perdoni, vostè ja disposa de totes les dades de l'any 2008? Perquè, normalment, l'avaluació es fa al final d'un període i, naturalment, aquest període és el període anual, i aquestes dades les tindrem, i aquestes dades les podrem debatre, senyor Espadaler, li ho garanteixo, i potser algú haurà de modificar els seus posicionaments; però no doni per descomptat qui, per si de cas, eh?

Escolti, hi ha un document provisional dels sis mesos, on es veu un trencament de la tendència a l'alça de molts anys. Vostès diuen: «Oh!, és que respecte a l'any passat no ha baixat gaire!» No ha baixat gaire en el global de l'àrea; en els corredors on aquesta mesura és més palpable està baixant molt. Però és que, a més a més, portàvem una sèrie d'anys de tendència a l'alça. Per tant, compte, mireu que hem aconseguit d'entrada tancar una tendència.

I, escoltin, hem de saber explicar que a Barcelona, l'àrea metropolitana, per les seves característiques físiques, geogràfiques, té un problema de mala ventilació. Si no, potser aquestes mesures no caldria prendre-les. Però la realitat geogràfica és així. On visc jo fa molt vent, i potser amb les mateixes emissions no tindríem aquest problema, però l'àrea metropolitana té aquestes característiques i hi hem d'actuar. I hi hem d'actuar per un imperatiu legal: escolti, la Unió Europea ja ha obert expedients de sanció. Però hi hem d'actuar també per

una qüestió ètica, perquè aquí –i llegeixi's els informes del Creal–, al darrere –i celebri que hi hagi aquí avui qui ho ha reconegut de manera clara–, tenim un problema de salut, i amb aquest tipus de coses no s'hi juga.

I, miri, els vehicles són responsables del 50 per cent de les emissions de les partícules a l'àrea metropolitana de Barcelona i del 40 per cent dels òxids de nitrogen. Seríem creïbles, podríem anar a Transports Metropolitans i podríem anar a Cemex i a Lafarge i podríem demanar-los esforços i, en canvi, dir: «No, no, amb els cotxes no ens hi atrevim»? Escolti, actuar en la matèria, eh?, és una qüestió necessària. I vostès ens haurien d'ajudar a explicar coses, ens haurien d'ajudar a explicar que al nostre parc, al parc realment existent, el que tenim, amb la seva composició, antiguitat, característiques, té un punt de mínima emissió als vuitanta quilòmetres per hora, i que aquest punt de mínima emissió és de dia i de nit, i que de nit passen cent mil cotxes, i cent mil cotxes estalviant tots una miqueta, la suma de moltes miquetes, potser és una cosa que l'hem de tenir en compte, eh? I la velocitat variable serveix no per quan no hi ha retenció, sinó perquè, quan hi ha retenció, evitem el moment de màxima emissió, i aquest moment de màxima emissió és quan s'arrenca i quan es para. Si som capaços d'atenuar els moments d'arrencada i de parada, aconseguirem un estalvi de les emissions. I amb tot això vostès hi podrien estar d'acord, perquè vostès no ens proposen una modificació per assolir millors els objectius de reducció: vostès busquen desacreditar una mesura, perquè pensen que en trauran profit polític.

Senyor Rivera, la reducció de velocitat i ara la velocitat variable han permès invertir la tendència de contaminació, amb un efecte molt clar en els corredors. Contra el que alguns van pronosticar, ha contribuït a millorar la fluïdesa i ha tingut un efecte extraordinàriament positiu sobre la sinistralitat a l'àrea. Al cap de dotze mesos toca la seva avaluació, és clar que sí; és la voluntat dels departaments implicats. Ens agradaria molt poder fer aquest debat tranquil·lament i amb rigor, i ens hi comprometem, però mocions com la seva no hi ajuden en absolut.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Mixt, i per posicionar-se sobre les esmenes, l'il·lustre senyor Albert Rivera.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Per deixar les coses ben clares, reduir la contaminació, sí, i quan es demostra que amb les mesures es redueix, sí; quan vostès posen mesures que no redueixen la contaminació, no. I, per tant, si es redueix el trànsit i hi ha crisi econòmica i es redueix entre un 7 i un 9 per cent i vostès només aconseguen un 3 i mig, les seves mesures no són bones, no estan funcionant. Aquí ningú qüestiona la salut o defensar el..., clar que sí! El que li estem proposant és que prengui mesures útils, no mesures inútils. El seu problema és que prenen mesures inútils.

Tema de les nostres esmenes concretes. «Bombardeig», deien, «bombardeig mediàtic». Suposo que el mateix bombardeig que els alcaldes del PSC. Els dirà vostè, quan vagi a veure els alcaldes del PSC, que estan bombardejant mediàticament el Govern? Li ho dirà vostè al senyor Nadal quan el vegi? Li dirà vostè al senyor Hereu quan el vegi, que està bombardejant mediàticament, que és un aprofitat? O li dirà vostè que poder té raó a pensar que no està prenent les mesures, el Govern, idònies? Per què el que diuen el senyor Nadal, el senyor Hereu i els alcaldes del PSC de l'àrea metropolitana és raonable i el que diu Ciutadans no és raonable, senyor Labandera? Digui-m'ho. A mi m'agradaria que em digués què li dirà al senyor Hereu quan el vegi.

Per tant, aquí ningú està fent cap bombardeig. Estem dient que són mesures que les dades demostren que no són útils, i li'n proposem unes altres, i per això les proposem aquí. Abans ens deia: «Un reguitzell, aquí, de mesures...» Sí, clar, perquè volem fer propostes, perquè ens interessa que es redueixi.

Parlava de militància ecològica. Precisament per aquesta suposada militància ecològica es prenen mesures de cara a la galeria, com les que prenen vostès. Si no fessin aquesta militància ecològica i tinguessin més sentit comú, intentaríem tots plegats trobar mesures que funcionessin.

Per tant, des del nostre punt de vista, ens hauria agradat que el Govern hagués fet esmenes. No ha fet cap proposta; vostès només es defensen, no fan cap proposta, no podem arribar a cap consens. Ni tan sols es preocupen d'arribar a cap punt, perquè volen defensar a ultrança unes mesures que les dades seves, senyor... (*Veus de fons.*) Sí, sí, senyor Pi, les dades són les que va preguntar Ciutadans al conseller de Medi Ambient, i ens les va contestar ell. Per cert, que també va dir que es va multiplicar per quatre la recaptació de les sancions, que això no ho han dit.

I una altra cosa en què no s'han pronunciat: què li sembla la mesura de reduir..., que la tarifa no s'apugi per sobre de l'IPC, aquests que defensen el transport públic? Que un Govern d'esquerreres apugi un 7 per cent el transport públic, d'una empresa pública, els sembla bé? Votin a favor, si us plau! O, si no, què estan dient?, que l'any que ve també ho faran, apujar el 7 per cent? Home, per favor! Home, defensar el transport públic amb la boca petita, defensar l'ecologia amb la boca petita, ni redueixen la contaminació, apugen el transport públic... Això sí, queda molt maco dir que «nosaltres som el país del món que més estrictes som en el tema ecològic». No ho som, perquè no estem aconseguint fets. I li vaig dir al conseller: «Si vostè hagués aconseguit...» Al 25 per cent, es va comprometre el conseller; va dir: «Això produirà fins a un 25 per cent de reducció.» Miri, un 3 per cent no és un 25 per cent, encara que siguem de lletres.

Per tant, vostès no estan aconseguint els objectius, i Ciutadans proposa una sèrie de propostes que han estat esmenades en un punt concret, que és la del senyor Rodríguez, i acceptem l'esmena perquè té raó, té raó el senyor Rodríguez, i creiem que és veritat: si vostès només han aconseguit un 3 per cent de reducció –i acabo,

senyor president— amb tot el paquet de mesures, encara pitjor, com ell deia, encara pitjor, perquè demostrin que, amb totes aquestes mesures dels autobusos amb gas i del que vulguin, vostès no estan aconseguint cap èxit. Replantegi-ho. Un govern, quan pren mesures que no tenen utilitat, se les ha de replantejar. I vostès estan disposats a mantenir, per militància i per qüestions domèstiques del tripartit, posicions dràstiques. Això no ens porta enlloc.

Per tant, mantenim, evidentment, la nostra moció, acceptem l'esmena del Partit Popular en aquest cas i, per tant, els demanem que respectin aquesta posició i, a més a més, tinguin en compte la posició de l'oposició a l'hora de parlar de les qüestions, fins i tot les del senyor Nadal o les del senyor Hereu.

Gràcies.

(Pausa llarga.)

El president

Posem a votació aquesta Moció del Grup Mixt sobre la imposició de límits variables de velocitat als accessos de Barcelona.

Comença la votació.

La moció ha estat rebutjada per 64 vots a favor i 69 vots en contra.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre el nou model de finançament autonòmic (tram. 302-00143/08)

El dotzè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre el nou model de finançament autonòmic, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Té la paraula l'il·lustre senyor Enric Millo.

(Pausa.)

El senyor diputat té la paraula.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, molt honorable president. Senyores i senyors diputats, en aquesta moció subsegüent a la interpellació que vàrem presentar en el darrer Ple amb relació al sistema de finançament autonòmic vull dir que, en síntesi, la nostra conclusió del que es va debatre en aquella interpellació..., hi han dues conclusions, no? La primera, que és la que es va posar de manifest, el fracàs del Govern tripartit amb relació al nou model de finançament de Catalunya, la incapacitat per aconseguir un model, a hores d'ara, després de cinc anys de donar voltes a un debat com aquest. I, la segona conclusió, la dels incompliments sistemàtics i reiterats del president del Govern espanyol, José Luis Rodríguez Zapatero, amb relació al Govern de Catalunya. Aquestes eren les dues conclusions que, al nostre entendre, es desprenen del debat que vàrem tenir en el darrer Ple amb relació al finançament autonòmic.

Amb relació a la primera conclusió, la del fracàs del Govern tripartit, del trigovern que encapçala el senyor Montilla, aquest és un fracàs que ve derivat, en primer lloc, de l'error estratègic d'incloure el finançament i la reforma de l'Estatut en un mateix paquet, cosa que des del nostre grup parlamentari des del primer moment i des del primer dia es va posar de manifest que era un error —i avui es demostra quin grup parlamentari tenia la raó, i no és altre que el Grup Parlamentari Popular—; de l'engany col·lectiu a l'aprovar un text legal ple d'ambigüitats jurídiques, impossible de complir i que avui es demostra que allò que vàrem advertir en el seu moment és la realitat, i vostès van creure en la paraula del senyor Zapatero i avui es demostra que aquesta paraula no era creïble; també de la pèrdua de temps, des del 2004 fins al 2009, des de l'inici del debat de la reforma de l'Estatut d'autonomia, quan nosaltres els vàrem dir que Catalunya necessitava una millora en el sistema de finançament però que debat de finançament i debat d'Estatut eren dues qüestions que calia tractar de manera diferenciada i separada. I, per tant, constatació final, avui, ja febrer del 2009, d'un fracàs estrepitos al no aconseguir aquesta millora del finançament. I ara vostès necessiten, òbviament, una justificació i necessiten amagar i tapar aquest engany, aquest fracàs, aquest error estratègic, anar passant temps, anar guanyant temps i mentrestant Catalunya patint una situació cada vegada més difícil de sostenir, agreujada ja en aquests moments per una forta recessió econòmica.

Senyores i senyors diputats, senyors del Govern i representants dels partits polítics que li donen suport, els catalans avui en dia diuen prou. Crec que convé escoltar-los. Vostès han donat l'esquena a les autèntiques necessitats dels ciutadans. I, quan parlem de finançament, si volem que tothom ens entengui, el que cal és posar sobre la taula solucions i no arguments i excuses que l'únic que fan és donar l'esquena a la realitat. Necessitem un model de finançament renovat, millor, que permeti atendre les necessitats dels catalans ja, i no s'hi valen més excuses.

Aquesta és la raó per la qual presentem..., en aquest punt segon de la moció demanem, instem que el Govern tanqui ja aquest acord de finançament, que sigui el millor finançament possible i que no hi hagi excuses per ajornar-ho més en el temps. En qualsevol cas, si vostès voten en contra d'aquest punt de la moció, nosaltres no tindrem més remei que interpretar que no tenen pressa i possiblement a l'estiu d'aquest any encara ens trobarem aquí parlant d'un model de finançament que no haurà estat encara aprovat.

Però hi ha una segona part, una segona conclusió de la interpellació de l'altre dia, que em sembla molt important, i és que, amb relació a aquesta segona conclusió, va quedar de manifest i patent que és precisament l'incompliment reiterat de les promeses del senyor Zapatero el que fa també que avui estiguem en aquesta situació. Si encara no tenim un acord per un nou model de finançament que millori precisament la situació de totes les catalanes i els catalans és perquè el senyor Zapatero incompleix sistemàticament no només la paraula, no només els terminis, sinó que també els continguts i tot allò que diu. Al senyor Zapatero no se'l creu ningú, a

Catalunya almenys, i això es va comprovar precisament en aquest programa televisiu, fa pocs dies, de *Tengo una pregunta para usted*, on precisament l'índex d'audiència a Catalunya era la meitat de l'índex d'audiència que hi havia a tot Espanya, i això alguna cosa deu voler dir. I quina culpa tenim els catalans que el senyor Zapatero no digui la veritat? Quina culpa tenim que enganyi fins i tot els membres del seu propi partit? Quina culpa tenim que no compleixi amb els seus compromisos?

En els vuit anys de govern del Partit Popular, Catalunya va avançar amb traspassos de competències, amb un millor finançament, amb tota una nova situació que va permetre tenir una fórmula nova de competència i de finançament per afrontar les necessitats del país. I què ha fet el senyor Zapatero? El que ha fet és perjudicar Catalunya. Catalunya no hi ha guanyat, amb en Zapatero.

Vostès ens ensenyaven aquest cartell, que no sé si avui encara el defensarien. I el senyor Montilla el 2004 ens deia: «Si guanya Zapatero, guanya Catalunya.» Vostès encara creuen que aquest eslògan és vàlid? Jo els puc dir que els diputats...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Millo i Rocher

...del Grup Parlamentari Popular consideren que això és un insult a la intel·ligència. Estic segur que els diputats de Convergència i Unió tampoc el compartiran.

Però jo pregunto: diputades i diputats d'Esquerra Republicana, comparteixen aquest eslògan? Consideren encara que, si guanya Zapatero, Catalunya hi guanya? Diputats d'Iniciativa per Catalunya, comparteixen això?

El president

Senyor diputat...

El Sr. Millo i Rocher

I, diputats del Grup Parlamentari Socialistes, estic segur que no ho comparteixen, però han de dir que sí, perquè no poden pas dir altra cosa.

Jo els demano que siguin conscients, que entenguin la importància del que avui votem i que, si realment creuen que és important i val la pena i té significat polític que el Parlament es pronunciï oficialment sobre aquesta matèria, diguin avui i constatin avui que el senyor Zapatero no compleix amb Catalunya.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, per fixar la seva posició, l'illustre senyor Francesc Homs.

El Sr. Homs i Molist

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats..., senyor conseller, suposo que deu estar ani-

mat per altres motius que no pas el del debat que ens ocupa, no?

Respecte a la proposta que planteja el Grup Parlamentari Popular, hi ha dos punts, tal com ha estat exposat. El primer constata els incompliments reiterats del president del Govern espanyol, senyor José Luis Rodríguez Zapatero, no?, i del seu Govern amb relació a totes les promeses i compromisos adquirits amb el Govern de la Generalitat de Catalunya. Nosaltres compartim aquesta constatació simplement perquè no és una qüestió opinable, és un fet cert, això és una dada objectiva, no?

En aquest sentit, ja aquest Parlament es va pronunciar malauradament –dic «malauradament» perquè això és un desastre, no?, que un president d'un govern, doncs, vagi adquirint compromisos i no els compleixi–, ja ens hi vàrem pronunciar, en aquest Ple, doncs, si no recordo malament, el dia 2 d'octubre, on constàvem que un termini legal, que no és poca cosa, s'havia incomplert d'una manera clara i nítida, no?, que era el del 9 d'agost de l'any passat. Per tant, aquesta és una dada objectiva, que, com a tal, nosaltres no podem fer res més que compartir-la i donar-hi recolzament.

Deixin-m'hi afegir que aquesta dada objectiva és, vaja, la viva expressió de la incapacitat política del tripartit, no?, perquè alguna responsabilitat hi deuen tenir, en tot això. Vostè ha exhibit un cartell electoral amb la imatge del president Montilla que expressava que si el senyor Zapatero hi guanyava, hi guanyava Catalunya, no? Per tant, una complicitat evident, total, una comunió absoluta, si m'ho permet dir d'aquesta manera, és ben cert que hi és, no? Per tant, aquesta dada objectiva, que és que el senyor Zapatero no compleix, expressa..., vaja, va lligada amb la incapacitat política del tripartit de fer complir aquest president que era, diguem-ne, l'esperança blanca que se'ns va exhibir fa no pas tants d'anys, no?

I la segona part de la seva moció, on s'insta, diguem-ne, a concloure un acord de millora del finançament. Vostè sap que nosaltres, plantejat exactament en aquests termes, no ho acabem de compartir, no? Perquè..., vaja, algú podria pensar que el que diré ara és simplement una qüestió de matís, però no ho és, no? No es tracta d'un acord de millora del finançament, es tracta de fer complir l'Estatut. Aquí és evident que, des d'un punt de vista no legal però sí polític, hi ha una discrepància notable entre el grup que vostè representa i el de Convergència i Unió. I, per tant, escolti, nosaltres, si estem on estem, que és en aquesta possibilitat d'obtenir un nou model de finançament i que això sigui vigent, no?, no és per altra cosa que perquè hi ha un estatut pel mig –aquesta és la realitat–, estatut en què, com vostè sap, la nostra posició i la seva són diametralment oposades. Ja està, no passa res; això és la seva posició legítima, i la nostra, per descomptat que també, no?

Però, vaja, em permeto recordar en aquest sentit que si podem estar parlant de tot això del finançament és precisament perquè hi ha un estatut, cosa que hi ha altres grups d'aquesta cambra, com vostè sap, senyor Millo, que això ho obliden, no?; simplement es dediquen, doncs, a rememorar èpoques pretèrites ignorant que pel mig hi ha un element clau, cabdal, que ens permet si-

tuar el debat on el tenim en aquests moments, que és l'aprovació d'un estatut, que és no res més que una llei orgànica de l'Estat espanyol que fixa les parets mestres d'un nou model —els mateixos lletrats d'aquesta casa així ho han descrit, no?— i que ens permet exigir no res més que el compliment d'una llei per part d'aquesta institució que som el Parlament de Catalunya.

Per tant, respecte a aquest segon punt el Grup de Convergència i Unió..., entendrà el portaveu del Partit Popular que nosaltres no hi donarem recolzament. Aquesta és la posició del nostre grup.

Gràcies, senyor president.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, la il·lustre senyora Rocío Martínez-Sampere.

La Sra. Martínez-Sampere Rodrigo

Gràcies, president. Conseller, senyores i senyors diputats..., miri, senyor Millo, jo, després d'escoltar-lo l'altre dia en la seva interpellació i també d'escoltar-lo avui en la moció subsegüent que ha presentat, tan sols puc arribar a una conclusió, i és que els nostres rellotges no marquen les mateixes hores, ni segurament estan en el mateix dia, ni, fins i tot, del mateix any. Jo crec que estem completament dessincronitzats. I per què li ho dic, això? Doncs perquè ja sé que no és molt intel·ligent, però no per això és menys cert, afirmar que cada cosa té el seu temps.

Vostès varen tenir el seu temps de demostrar la seva competència quan governaven, amb el suport de Convergència i Unió, per obtenir i negociar un bon sistema de finançament per a Catalunya. I el sistema de finançament que van instaurar, aquell que el senyor Mas deia que solucionava per sempre els problemes financers de Catalunya, doncs, home, jo tampoc li diré que fos terrible, que fos el pitjor, perquè fer les coses tan i tan malament, doncs, també té les seves dificultats, però sí —i suposo que això m'ho admetrà— que, si no fos tan insuficient i amb tantes mancances com s'ha demostrat que és, avui ni vostè ni jo estaríem tenint aquest debat.

Vostès varen tenir també el seu temps, en la darrera legislatura, d'exposar quin era, al seu entendre, el model de finançament idoni per a Catalunya. I jo suposo que desafortunadament per vostès el model que contempla la nostra llei mare no s'adiu al que vostès defensaven exactament, però aquella discussió està ja tancada.

Vostès varen tenir el seu temps, després, de rectificar i de posar-se darrere de la defensa d'un estatut que tenia un suport àmpliament majoritari en la societat catalana i no ho van fer, més aviat van fer el contrari. I crec que no exagero si dic que el seu partit és responsable d'un dels episodis més innobles i més perjudicials de tota la història de la democràcia espanyola.

I avui és el temps de la negociació —és el temps de la negociació—, una negociació, senyor Millo, que, és cert, és difícil, és complexa i, a més a més, és molt més lenta del que voldríem. Això li ho ha dit el conseller i també

li ho ha dit el president de la Generalitat en més d'una ocasió. I, després, quan l'acord estigui tancat, vindrà el temps de l'avaluació, del rendiment de comptes, de les exigències, de totes les crítiques que siguin necessàries. Però ara insisteixo que és el temps de la negociació, de negociar fins que faci falta.

Crec que seria de més utilitat que la moció que avui vostè presenta..., crec que seria de més utilitat deixar-se estar de campanyes electorals, no intentar fer-ne una altra i donar suport al Govern de Catalunya, que és una de les parts negociadores, en interès de tots els ciutadans i ciutadanes d'aquest país, que vostès també representen.

Gràcies, president, senyores i senyors diputats.

El president

En nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula l'il·lustre senyor Sergi de los Ríos.

El Sr. De los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana ja anunciem, d'entrada, el nostre vot contrari a aquesta moció subsegüent a la interpellació que va fer l'il·lustre diputat senyor Millo en el passat Ple, referida al nou model de finançament.

Hi votarem en contra perquè no els donem i no tenen credibilitat a l'hora de proposar el que proposen en aquesta moció. I no tenen credibilitat perquè ara, en aquests moments, el que fan és posar sobre la taula una millora del sistema de finançament quan l'any 2001, quan es va pactar l'anterior model de finançament, precisament entre el Partit Popular i Convergència i Unió, el president del Govern espanyol en aquells moments, el senyor Aznar, va dir que amb aquell pacte i amb aquell acord de finançament de l'any 2001 s'acabarien les reivindicacions de les autonomies. Doncs, bé, si s'acabaven les reivindicacions de les autonomies l'any 2001, per què vostès ara reclamen un nou sistema de finançament i un acord de finançament i, per tant, una millora en el finançament? No són creïbles.

Però és que tampoc són creïbles perquè el que estan proposant ara d'una millora del sistema de finançament és el desenvolupament del títol sisè de l'Estatut, títol que vostès el tenen recorregut al Tribunal Constitucional. No són creïbles —no són creïbles. I encara diré més: és un acte d'hipocresia, aquesta moció; pensen una cosa i n'estan dient una altra. I això no ho podem tolerar, més enllà de les campanyes de catalanofòbia que el Partit Popular ha fet arreu de l'Estat amb el títol sisè, de finançament de l'Estatut. Això és intolerable —això és intolerable. És hipocresia, i no tenen cap tipus de credibilitat a l'hora de proposar el que proposen.

En el segon punt, diuen vostès que el Govern de Catalunya ha de concloure un acord de millora del finançament abans de finalitzar el proper mes de febrer d'enguany. No hi estem d'acord —no hi estem d'acord. S'ha de negociar tant com convingui. Més val un no-acord que un mal acord. I aquesta és la filosofia que té el Govern de

Catalunya en aquests moments i la filosofia amb la qual Esquerra Republicana coincidim totalment: més val un no-acord que un mal acord. I les presses sempre aniran a favor de l'altra part de la negociació, que és l'Estat –l'Estat espanyol. I el Govern de Catalunya ja per dues vegades ha dit «no», i, si convé una tercera vegada, una tercera vegada dirà «no». El que convé és fermesa, el que convé és responsabilitat, perquè ens hi estem jugant molt, i les presses no són bones conselleres.

Senyor Millo, abans ens ha adreçat una pregunta, i no podria deixar passar l'oportunitat de respondre-li. Ens ha preguntat si Esquerra Republicana ens creïem aquest eslògan que, si guanya Zapatero, guanya Catalunya. Ni ens el creïem, ni ens el creiem, ni ens el creuem; de fet, per això vam votar Joan Ridaó a les eleccions espanyoles d'ara fa ben bé un any. Per tant, en aquest aspecte no tingui cap dubte –cap dubte–, perquè des d'Esquerra Republicana sempre –sempre– hem tingut la mateixa opinió davant de la pregunta que ens ha adreçat.

Bé, tots aquests motius, doncs, que he dit –no té credibilitat aquesta moció, per part del Grup d'Esquerra Republicana diem que no té credibilitat–, aquest motiu i tots aquells que he intentat explicar en aquesta intervenció, són els que ens porten a votar contràriament aquesta moció.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, l'il·lustre senyor Daniel Pi.

El Sr. Pi i Noya

Moltes gràcies, senyor president. Il·lustre diputat, totes les forces polítiques tenim idees força que procurem d'introduir en el discurs, perquè creiem que reflecteixen..., i així vostè ho ha fet, i en aquest aspecte no m'ha fallat, no m'ha obligat a reescriure la intervenció, no? Allò: «Vostès han tingut un error estratègic», eh?, i: «Vostès no parlen de les coses que realment interessin a la gent.» I a vegades és veritat; és a dir, si la pregunta del finançament..., no, potser, interessa directament. Però quan tu expliques l'actual situació a l'Estat espanyol, quan poses l'exemple de les comunitats forals –Navarra, capacitat fiscal, 5.300 euros per habitant; ingressos de la comunitat autònoma, 6.600, perquè esgarrapen una mica. Catalunya, capacitat fiscal 4.950, quasi cinc mil; ingressos de la comunitat autònoma per habitant, 3.100, un paquet..., i tinc les xifres individualitzades, si hi té interès, d'Extremadura, Rioja, Cantàbria, Lleó i Castella, capacitat fiscal, 3.800, netament inferior; ingressos de la comunitat autònoma, 3.800–, quan aquestes xifres es posen damunt de la taula, la gent se n'adona que és necessari, que és imprescindible i fins i tot que és interessant, que interessa parlar de finançament.

Vostè sempre ens diu que potser hauríem arribat, hauríem pogut arribar al mateix camí amb la reforma del sistema existent. Jo en dubto, en dubto molt. El sistema actual té unes rigideses que no permetien –imagini's– ni

incorporar la variable de la població. Si incorporar la variable de la població era difícil, tot el canvi inherent al que el poble de Catalunya va aprovar hauria sigut molt difícil. Sense el suport d'una llei orgànica amb la qual tu puguis dir: «Escolti, és que vostè està incomplint una llei orgànica de l'Estat», jo no crec que nosaltres haguéssim pogut parlar d'increment de la cistella d'impostos, del reconeixement de l'esforç fiscal com una variable, de l'existència d'uns mecanismes d'anivellament que assegurin que no es produeix el canvi en l'ordre de les comunitats i d'un tema importantíssim perquè quadrin les coses: de l'increment de la disponibilitat del conjunt de les comunitats, que no tot s'acaba amb el repartiment, sinó que també hi ha què es queda l'Estat per atendre les seves necessitats i què es transfereix a les comunitats autònomes per a les seves despeses. A mi ni el sentit comú, ni la lògica política m'empenyen a respondre positivament la pregunta, si això hauria pogut ser possible per al canvi del sistema, no.

L'esforç de concreció de les línies generals competencials de l'Estatut va ser un..., que s'havia de fer, i la negociació de la concreció d'aquestes línies en l'acord de finançament de l'Estat s'havia de fer, encara que sigui antipàtic, encara que la gent pugui semblar que se'n cansa, encara que faci mandra i encara que aparentment no interessin; però s'havia de fer. El que ningú no va dir mai és que seria fàcil.

I, escolti, si em permet, un símil esportiu, eh? A mi tampoc no m'agrada estar jugant en el temps de descompte, sobretot quan a l'àrbitre li costa tant de marcar el final del partit, però en última instància em continua interessant el resultat al final del partit.

I ara permeti'm unes consideracions que les faig perquè el grup proposant és precisament el que és. Vostès diuen aquí que volen un bon sistema de finançament per a Catalunya, i me'ls crec –i me'ls crec. Però, escolti, recordem què va passar quan es va discutir l'Estatut? En finançament, jo m'he limitat a tirar d'hemeroteca d'aquests últims quinze dies. Dotze de gener: «Rajoy advierte que el Estado perderá capacidad para hacer política económica, vertebrar el país y garantizar la cohesión social si se concede el porcentaje de IVA, IRPF e impuestos especiales a comunidades autónomas.» Hi està d'acord, amb això? Vuit de gener: «Rajoy considera inaceptable que el nuevo modelo castigue la rebaja de los impuestos y prime su subida.» Expliquem-ho: això vol dir que ara, quan es produeix una rebaixa fiscal en una comunitat autònoma, les comunitats donants contribueixen a tancar el forat. Vostè hi està d'acord, amb això? I l'última, del dia 11: «El nuevo modelo de financiación pone en entredicho ni más ni menos que la igualdad entre los españoles.»

Miri, vostè ens pot fer un favor: expliquin al senyor Rajoy que precisament el que no garanteix la igualtat entre els espanyols és el sistema actual, que discrimina Catalunya. Això, de debò que ens aniria molt bé. Recordi les xifres del començament de la meua intervenció. I digui-li també que el que no s'aguanta és un sistema en què la capacitat de despesa *per capita* a les comunitats autònomes donants és menor, després de l'anivellament, que la de les receptores.

Jo no sé si vostè considera aquestes reflexions oportunes, però, en tot cas, si no ho són, diguem que amb la proposta que vostè ens fa, de constatar el fet que s'ha acabat el termini –està constatat– i de dir «Escolti, tinguem un acord aquest mes de febrer», no hi podem estar d'acord –no hi podem estar d'acord. Preferim un bon acord; si pot ser ràpid, millor, però que sobretot sigui bo.

I li haig de contestar la pregunta de qui jo vaig votar a les generals?

Moltes gràcies.

El president

El senyor José Domingo, en nom del Grup Mixt, té la paraula.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *conseller*, ilustres diputados y diputadas, hoy el Grupo Popular trae a debate un tema apasionante; se ha referido a él antes el ilustre diputado de Iniciativa Verds, EUiA –siempre me...–, y establece un punto claro: el sistema de financiación de Cataluña, según la encuesta del CEO, interesa al 2,3 por ciento de los catalanes. El debate es apasionante y popular. El paro y la precariedad laboral, al 37, por ciento. ¿Que están conectados estos temas? Sin duda, evidentemente; la mejora de la financiación supondrá, lógicamente, la mejora de las políticas sociales, el acceso a la vivienda, el funcionamiento de la economía, la sanidad y la seguridad social, todo esto. El problema está en que a veces depositamos demasiadas esperanzas y engañamos a la población. El debate de la financiación autonómica mejorará pero desde luego no solucionará todos estos problemas, puesto que la cantidad que suponga de mejora en modo alguno tendrá unas consecuencias inmediatas en todos los aspectos relacionados con la realidad social.

Limitándome a la moción que presenta hoy el Grupo Popular, se plantea la constatación de una evidencia. Constatar es establecer la veracidad de un hecho, dar constancia del hecho; se nos está pidiendo a la cámara que hagamos de notarios, que constatem. Es decir, queremos cuenta de que existen incumplimientos reiterados del presidente del Gobierno en relación con todas las promesas y compromisos adquiridos con el Gobierno de la Generalitat de Cataluña.

A mí me parece insuficiente, realmente, el planteamiento que realiza el Grupo Popular. Me parece insuficiente porque los incumplimientos no solamente son con el Gobierno de la Generalitat de Cataluña, sino que son con toda la sociedad en general. Yo creo que, ya puestos a constatar, podíamos haberlo hecho más amplio y haber referido a toda... Y además aspectos que realmente afectan en los primeros puntos a los ciudadanos; por ejemplo, la promesa electoral relativa al pleno empleo, la promesa relativa al cumplimiento de la Ley de la dependencia. Es decir, podemos constatar que el presidente del Gobierno no cumple las promesas que hace, las promesas electorales. De ahí que nuestro grupo dará apoyo a este primer punto del orden del día; así bien, ya

extremamos que nos parece insuficiente. Porque además no sabemos si las ha incumplido todas o algunas, pero bueno, en realidad, casi siempre incumple, con lo cual hacemos un acto de fe y presumimos la totalidad.

No así en lo que hace referencia al segundo punto de la moción. Y ¿por qué? En primer lugar, porque concluir el acuerdo de una manera precipitada..., no, no, cualquier acuerdo no. Y el hecho de fijar una fecha..., otra fecha no, por favor. De verdad, ya tenemos fechas míticas cada mes, y no, otra no, ya no le apoyamos, ¿eh? Es decir, no quiero que haya un acuerdo del Parlamento de Cataluña diciendo que en febrero tiene que haber un acuerdo con el Gobierno y que si..., y aquí demandando otro incumplimiento. No, no no, es innecesario. No, no, ¿que se llegue a un mejor acuerdo? Sí. ¿En qué términos? Los más convenientes para Cataluña y para la sociedad en general, de acuerdo, pero con fechas no. Y con los términos tan evanescentes con los que está planteada la moción no podemos darle apoyo.

Entre otras cosas, porque nosotros, sobre este tema, es cierto que no vinculamos la financiación del Estatuto, lo hemos dicho muchas veces; entendemos que es factible llegar a un acuerdo de financiación sin necesidad de vincularlo al Estatuto de autonomía de Cataluña. Es más, sería conveniente, a nuestro juicio, que la sentencia del Tribunal Constitucional, en un siglo de estos, ya fuera dictada y, realmente, estableciera los parámetros adecuados en materia de financiación.

Mire, a lo mejor lo hubiéramos apoyado si hubiera puesto aquí «que el Tribunal Constitucional dicte sentencia antes del mes de febrero en relación con el Estatuto». También quizá, a lo mejor, hubiera facilitado los términos de debate y, desde luego, los términos de la financiación, en cuanto que hubieran aclarado si los extremos que incluye el Estatuto de autonomía son realmente constitucionales y pueden ser tomados como elemento de referencia. A nuestro juicio, no. Y de ahí que fijemos la necesidad de un acuerdo de mejor financiación en los términos generales y en los términos de la lógica, no necesariamente, desde luego, en los términos del Estatuto de autonomía, como hemos dicho en muchas ocasiones.

Por eso ya aventuramos que el punto segundo lo votaremos en contra.

Muchas gracias.

El president

Senyor Millo, demana la paraula per...?

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Per una al·lusió qualificativa sobre hipòcrites que ha fet el...

El president

Un minut... No, sobre hipocresia, que és molt diferent.

El Sr. Millo i Rocher

Sobre hipocresia, sí.

El president

Té un minut tanmateix, però, en tot cas...

El Sr. Millo i Rocher

Moltes gràcies, senyor president. Molt ràpidament, el diputat De los Ríos ens ha qualificat d'actitud hipòcrita, per dir-ho literalment, tal com ho ha dit, pel fet que nosaltres defensem una millora del sistema de finançament de Catalunya, cosa que sempre hem dit i sempre hem fet, i quan hem estat governant també ho hem demostrat així, i, en canvi, no vàrem votar l'Estatut d'autonomia tal com es va reformar. Jo no recordo que vostès el votessin tampoc, eh?

Però, en qualsevol cas, vostès cada dia, dia sí, dia també, en boca del seu president, el senyor Puigcercós, diuen i afirmen que han perdut el compte dels incompliments i enganys de Zapatero amb Catalunya. Això ho diuen vostès dia sí, dia també. I avui votaran en contra del que diuen cada dia al carrer. Això sí que és una actitud hipòcrita.

(El Sr. De los Ríos i Martínez demana per parlar.)

El president

Senyor De los Ríos...

El Sr. De los Ríos i Martínez

Sí, per contradiccions.

El president

Un minut.

El Sr. De los Ríos i Martínez

Quan jo qualificava d'hipocresia, m'estava referint que vostès, per un costat, han presentat un recurs al Tribunal Constitucional sobre el títol sisè de l'Estatut. No m'estava referint a les votacions en el referèndum, m'estava referint al fet que vostès han presentat un recurs al Tribunal Constitucional, cosa que Esquerra Republicana no ha fet. Hipocresia vol dir fer una cosa i pensar-ne una altra, que és el que han fet en aquest cas.

Moltes gràcies.

(Pausa.)

El president

S'ha demanat votació separada dels dos punts de la moció. Per tant, votem, en primer lloc, el punt número 1 de la moció, presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular, sobre el nou model de finançament autonòmic.

Comença la votació.

Aquest punt ha estat rebutjat per 63 vots a favor i 69 vots en contra.

Votem el segon punt de la moció.

Comença la votació.

Que ha estat rebutjat, també, per 14 vots a favor i 118 vots en contra.

Moció

subsegüent a la interpellació al Govern sobre les polítiques públiques del Departament d'Interior, Relacions Institucionals i Participació (tram. 302-00144/08)

El tretzè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre les polítiques públiques del Departament d'Interior, Relacions Institucionals i Participació, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula, per a la seva exposició, l'honorable senyor Ramon Espadaler.

(Pausa. Remor de veus.)

El vicepresident primer

Si us plau, si us plau... Té la paraula, senyor Espadaler.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Gràcies, senyor president. Moltes gràcies, senyor conseller, per ser present en la substanciació d'aquesta moció subsegüent a la interpellació que vàrem poder fer en el darrer Ple del Parlament.

Val a dir que ja imagino quin en serà el destí. He escoltat amb atenció les paraules, doncs, dels diferents representants dels grups que donen suport al Govern, i no cal ser gaire perspicax per adonar-se que, molt probablement, el destí d'aquesta moció serà el mateix que ha tingut la moció de Ciutadans; és a dir, serà rebutjada. Però, en qualsevol cas, no desistirem en l'intent –perquè som tossuts de mena–, doncs, d'intentar demostrar que s'equivoquen i que s'equivoquen molt en la mesura dels vuitanta quilòmetres per hora.

I faré referència a unes paraules que..., i val a dir que és un plaer poder debatre amb el diputat Pi, d'Iniciativa per Catalunya, amb les paraules que ha donat que ens vénen a donar, sorprenentment, la raó, perquè..., i li ho diré, al mig de la intervenció, quan diu: «Escolti, no, no..., de fet, d'estudis no en tenim cap, i potser hauran de rectificar.» Exactament això és el que els demanem, que ens posin els estudis, i, sempre ho hem dit, si ens demostren que tenen raó, ja els la donarem; però, de moment, no s'entestin a fer aquesta mesura.

Però voldríem fer-ho ara des d'una altra perspectiva diferent, perquè abans hem tingut ocasió de debatre, doncs, respecte a la concreció de les mesures i la inoportunitat i la ineficàcia de la mesura, ara ho voldríem fer des d'una perspectiva diferent.

Mirin, des del punt de vista de Convergència i Unió, aquesta mesura de limitar la velocitat a vuitanta quilòmetres per hora és un exemple molt clar d'un funcionament que es va reiterant en el Govern tripartit en diferent maneres, no?, que consisteix en la següent tècnica: un dels grups, d'esquena als altres, llança una proposta, com en el cas d'aquesta... –els quaranta van sortir també, així «pam», ens en vam assabentar pel diari–, i els altres grups, primer, arronsen el nas..., que sí, que no, i, a vegades, al final, aquesta mesura acaba cristallitzant –cas dels vuitanta i quaranta quilòmetres per

hora—, a vegades, acaba fracassant estrepitosament, com el cas de les bosses de plàstic que s'ha perdut en una comissió d'estudi que tal dia farà un any, no? Però és molt reveladora d'aquesta manera de funcionar, que és curiosa, perquè aconsegueixen una cosa important —això és innegable—, catalitzar l'opinió pública, d'entrada, i distreure'ns tots l'atenció, amb la que està caient, i tots ara mirem a veure si..., i mirem per al nostre bé, des de totes les perspectives, si podem anar a quaranta, a cinquanta, a seixanta, a setanta o a vuitanta per entrar a Barcelona, i, per tant, aquí es fa el gran debat.

I, després, passa una altra cosa molt curiosa si un va seguint, doncs, aquesta mesura, que és que s'aconsegueix..., jo suposo que és el fi principal. Perquè, al capdavall, després de tot el que hem escoltat en aquests debats, arribem a aquesta conclusió: el fi principal és que cada grup, doncs, té un «cupo», una quota, un àmbit en què ha de marcar perfil. I aquest és un cas concret. Davant la pròpia parròquia diu: «No, mira, si en som de tossuts, hem imposat aquesta mesura. Ja heu vist que als altres no els agradava, però, escolta, nosaltres davant...» I, en aquest cas, si la posem en el context, diu: «Home, ja que ens empassem Bracons, ja que ens empassem la MAT, ja que ens mig empassem les bosses de plàstic..., doncs, escolta, traiem una mesura, que és aquesta dels vuitanta quilòmetres per hora, i ara la reduïm a quaranta, i tots contents. Els nostres contents, ei!, i els altres també!» Perquè la tècnica és bona.

Els altres, què diuen? Home, amb diferent intensitat. Des dels diaris: «Els alcaldes socialistes diuen que no estan d'acord amb això.» Fins i tot, el de Barcelona, fins que es va adonar que depenia de la senyora Mayol, després va modular. Els consellers, a través dels diaris: «Home, s'hauria de poder modular.» Després, fan el gran enrenou, amb la qual cosa també fan contenta la parròquia —laica, tot s'ha de dir— de cadascun dels partits. Iniciativa davant dels propis: «Escolti, aquesta mesura l'han imposada.» El PSC: «Escolti, no la volíem.» Però, després..., i, després, es matisa quan es ve aquí, evidentment, es tanquen files sota un argument. I fixin-se que es repeteix aquesta constant, un argument molt bo: «És tot culpa de CiU. Estem aquí perquè, en els anys de Govern de CiU, no es van prendre les mesures. Estem aquí perquè..., i fent aquestes mesures, que no ens agraden, però, com que ho varen fer tan malament.»

Bé. Escoltin, nosaltres el que els demanem és una cosa més senzilla. El senyor Pi ho ha dit literalment... —n'he pres nota, eh?, de la reflexió que ens feia—, diu: «Escolti, respecte a aquesta mesura» —diu— «és cert que no tenim cap estudi i, quan el tinguem,» —i ens deia— «algú haurà de rectificar» —mirant-me a mi, mirant-nos a nosaltres.

Doncs, per què, si no tenen cap estudi, la incrementen territorialment i l'accentuen rebaixant de vuitanta, fins i tot, a quaranta? En base a què? Si vostè m'acaba de dir que no tenen l'estudi, m'està dient que ho fan en base al dogma. O no? O en base a la intuïció del conseller o dels consellers? Escolti, això no s'aguanta per enlloc.

Per tant, des d'aquesta perspectiva i feta aquesta anàlisi, aquesta consideració política, demanem —i no ens cansarem de demanar-ho— una i dues i mil vegades que, per favor, rectifiquin. Que, quan tinguin l'estudi, l'avaluem. Que facin aquesta comissió que ens ha dit que faríem aquí, aquesta informació que ens han negat poder-la fer en qualsevol àmbit, i que, si tan bona és aquesta mesura, serem els primers de rectificar.

Però li recordo que les úniques xifres objectives i objectivables són les que diuen que, amb totes les mesures del pla, entre les quals aquesta dels vuitanta quilòmetres per hora, només s'ha rebaixat un 3 per cent la contaminació. I sobre aquesta mesura és gairebé indecent pretendre estendre-la i accentuar-la; estendre-la a més territori i accentuar-la fent-nos arribar a vuitanta quilòmetres per hora.

Per això, demanem, ho reiterem una vegada més, demanem transparència, demanem que...

El vicepresident primer

Senyor Espadaler...

El Sr. Espadaler i Parcerisas

...el Govern recapaciti i demanem que es retiri aquesta mesura i que tornem a començar.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Espadaler. Senyor Pi, em demana la paraula.

El Sr. Pi i Noya

Per al·lusions directes i repetides.

El vicepresident primer

Té un minut.

El Sr. Pi i Noya

Moltes gràcies. Senyor Espadaler, d'estudi complet del comportament d'aquesta mesura d'un any complet —d'un any complet— no n'hi ha cap; en aquests moments, s'està elaborant. Existeix un estudi provisional de sis mesos, que vostè coneix i que marca unes disminucions clares especialment en el lloc on s'està exposant aquesta mesura. I això és el que jo li he dit i no tergiversi les meves paraules.

I una altra cosa: totes aquestes mesures no s'improvisen. Totes aquestes mesures estan al Decret 152/2007, de 10 de juliol, de fa dos anys, de la Generalitat de Catalunya. I, per tant, no es tracta ni d'una imposició d'un grup, sinó d'una decisió del Govern d'aquest país. A vostè, potser no li pot agradar...

El vicepresident primer

Senyor Pi...

El Sr. Pi i Noya

...però es tracta d'això.

El vicepresident primer

Gràcies. Hi ha presentat esmenes el Grup Popular. Per a la seva exposició, té la paraula el senyor Santi Rodríguez.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, jo crec que hi han diverses evidències i ja no entraré a parlar de les evidències de la mesura o de les mesures en concret, sinó d'allò que ha envoltat les mesures. Jo crec que les evidències és que només n'han volgut parlar quan, des de l'oposició, els hem obligat a fer-ho, a través de propostes de resolució, a través d'interpellacions, a través de mocions.

Hem fet sollicituds de compareixença. Hi havia la possibilitat que els consellers compareguessin davant del Parlament per explicar aquestes mesures, i això se'ns ha negat sistemàticament; no s'ha volgut parlar, no s'ha volgut profunditzar.

No s'ha volgut que hi hagués participació, els reis de la participació. Disculpi'n, ja sé que són republicans, eh?, però, els reis de la participació..., el conseller responsable de Participació no ha volgut que sobre aquest tema hi hagi participació. No admeten o no han volgut admetre que hi hagin coses que puguin ser diferents o que es puguin veure diferents de com vostès les veuen.

Sincerament, tinc la sensació que, en aquesta qüestió, estan més propers d'aquell règim revolucionari –per cert, admirat per algun dels seus diputats–, on no tenen problemes de contaminació ni tenen problemes de congestió perquè no tenen ni cotxes. (*Remor de veus.*)

I drets humans... I drets humans, diuen, drets humans... Que poc ho coneixen –que poc ho coneixen.

Davant d'aquesta situació –retornant al tema que ens ocupa–, creiem que és important que hi hagi informació, informació transparent –transparent–, pública, que es pugui avaluar, que hi hagi debat, que hi hagi sensibilitat per reconèixer els errors si n'hi han hagut i que hi hagi capacitat per rectificar. I vostès això, fins aquest moment, no ho han demostrat; ni han demostrat que estan disposats a oferir aquesta informació, ni han demostrat que estan disposats a debatre els resultats d'aquestes mesures, ni han demostrat sensibilitat per reconèixer els errors, ni han demostrat capacitat de rectificar.

I no els parlem d'una de les mesures, que és la més polèmica perquè és la que afecta a més ciutadans, els parlem de les setanta-tres mesures, del conjunt de mesures. I, per això, l'esmena que hem presentat va en aquest sentit, en el sentit que s'avaluï –no una mesura, no– les setanta-tres mesures, i que tinguin la capacitat de rectificar en aquelles que no serveixen absolutament per res, i que tinguin la capacitat –i ho deia el senyor Rivera en la seva intervenció anterior– d'apostar per mesures modernes. El que passa és que, senyor Rivera, difícilment, aquell grup que té per referència determi-

nades revolucions difícilment pot apostar per mesures modernes.

Permetin-me que al final faci referència a uns àmbits territorials determinats, senyor Labandera, a l'Alt Penedès, per exemple, on els ciutadans es pregunten perquè han de pagar un peatge com el de Martorell per després anar a vuitanta quilòmetres per hora; o encara més greu, els del Garraf i els del Baix Penedès, que han de pagar entre onze i disset euros per anar per una autopista, després de la qual han d'anar a quaranta o poden anar a quaranta quilòmetres per hora. No són rics, no són empresaris, són treballadors, són treballadors que van cada dia a treballar, per cert, cada dia n'hi han menys –per cert que cada dia n'hi han menys.

Acabo la meva intervenció anunciant el nostre suport a la moció presentada pel Grup de Convergència i Unió i també anunciant exactament el mateix escepticisme que mostrava el ponent.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. Per fixa la seva posició, en nom del Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, té la paraula el senyor David Pérez.

El Sr. Pérez Ibáñez

Gràcies, senyor president. Senyors diputats... Senyor diputat, hi ha un punt en la intervenció del representant de Convergència que és dir: «Escolta'm, efectivament, hi ha una reducció, això és evident, del nombre..., una reducció molt important del nombre de morts per accident, però potser la causa no és aquesta mesura; potser la causa no és la limitació de vuitanta quilòmetres/hora sinó que potser hi ha altres causes, són altres els motius.» Potser sí; parlem-ne.

Hi ha hagut des de l'any 2002 fins ara aproximadament cent mil més proves d'alcoholèmia. Cent mil. Hem passat de 350 a 450. Potser aquest és un motiu, també; potser aquest també és un motiu que ha contribuït que hi hagin menys accidents. Hem passat de l'any 98 un ús del casc del 92 per cent a ara que estem al pràcticament 97 per cent. Potser aquest també és un motiu de la reducció de la mortalitat. Hem passat de l'any 2002 un ús del cinturó de seguretat del 74 per cent al 95 per cent. D'acord, potser aquest és el motiu, també, de reducció de la mortalitat. Tot això amb un increment del parc de vehicles, del 2000 al 2007, del 29 per cent; és a dir, tot això amb un 29 per cent més de vehicles. I tot això, a més a més, amb un 12 per cent més del cens de conductors.

Potser és veritat, potser hi han hagut altres causes que han servit per evitar aquesta mortalitat. Potser també hi ha influït que en aquests dos últims anys tenim més quilòmetres d'autopistes gratuïtes de la Generalitat que quilòmetres de peatge, per fi. Potser això també hi ha influït. O potser, com vostès reiteren permanentment, hi ha influït que hi ha hagut un descens de l'ús del vehicle privat entre un 7, un 8 o un 9 per cent en favor del transport públic. D'acord; potser ha estat aquesta també la causa de la reducció de la mortalitat. Però m'ha de re-

conèixer que totes aquestes són polítiques d'èxit. Totes. I totes aquestes ens han portat que avui Catalunya és líder europeu en reducció de mortalitat viària. Hem passat de l'any 2000..., a arribar a la xifra d'un mort menys cada dia, referent a l'any 2000. Potser tot això és així.

Però miri, deixi'm..., li haig de fer una pregunta. Vostè sap quins són els principals factors d'accidentalitat? Jo els hi dic: no arriben al 10 per cent el mal temps, el conductor inexpert, l'estat o la condició de la via, l'alcohol o les drogues, l'errada del conductor, la son, el cansament o la distracció. Tot això no arriba ni al 10 per cent.

Hi han motius de sinistralitat molt importants, com la infracció de la norma de la circulació o la distracció. Però sap vostè quin és el motiu més important, el factor més important d'accidentalitat? Sap quin és? L'hi dic: la velocitat inadequada. Aquest és el motiu més important de factor d'accidentalitat. De totes les mesures que ha pres aquest Govern, la mesura del vuitanta és la mesura que va a l'arrel d'aquest problema: a la reducció de l'accidentalitat. Vostè em diu: «Hi han altres causes.» Potser. Però aquesta va a l'arrel del problema, que és la reducció d'accidentalitat per la velocitat inadequada.

Miri, jo li puc reconèixer moltes coses. Li puc reconèixer també el seu intent, sobretot en la primera intervenció, com ha fet també el senyor Albert Rivera, de posar ciència en aquest tema, de posar sentit comú en aquesta mesura. Li ho puc reconèixer. Li puc reconèixer, també, que les xifres de descens de la mortalitat no han començat..., han començat el 98 o l'any 2000. Tot això li ho puc reconèixer. Però vostè m'ha de reconèixer una cosa: que aquesta mesura del vuitanta alguns se l'han pres amb un excés de frivolitat. M'ho ha de reconèixer, Espadaler. No és el seu cas, hi insisteixo. Però aquesta mesura alguns se l'han pres amb un excés de frivolitat. I així no fem res. Perquè estic d'acord amb les intervencions que hi han hagut aquí. Hem de parlar de sentit comú, posem estudis sobre la taula, parlem tranquil·lament, tot es pot millorar. Però compte, en determinats moments, que es prenen les mesures amb un excés de frivolitat.

Lògicament, nosaltres no podem votar a favor de la seva moció, perquè neguem la major –neguem la major–: no és cert que aquesta sigui una mesura innecessària.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor diputat. En nom del Grup d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula la senyora Laura Vilagrà.

La Sra. Vilagrà i Pons

Gràcies, president. Senyores i senyors diputats, bé, reprenent el fil de l'anterior moció que hem debatut, em quedava comentar els beneficis i les bondats que nosaltres hi veiem i intentar objectivar-les des del punt de vista d'aquesta mesura.

En aquest sentit, jo diria que es poden englobar en tres tipologies de beneficis: d'una banda, els que fan referència a la seguretat viària; d'una altra, els que fan referència a medi ambient, i finalment des del punt de vista sanitari.

Des del punt de vista de seguretat viària, la mesura ha comportat una reducció de la congestió en un 5 per cent, a causa de l'optimització de la capacitat de les vies on s'ha aplicat. Però el més important: hi ha hagut una reducció important de la sinistralitat, tant perquè s'ha reduït a la meitat el nombre de conductors que han perdut la vida, que podien haver perdut la vida, com també els ferits greus, en les vies que s'ha aplicat. Per tant, hem pogut complir els objectius del Pla català de seguretat viària i també els objectius que ens havia plantejat la Unió Europea en aquest sentit.

Des del punt de vista de medi ambient, escolti'm, hi ha hagut una clara reducció efectiva de la contaminació atmosfèrica. Des de..., bé, hi ha hagut un ball de xifres, però es pot parlar que entre un 7 i un 11 per cent, en segons quins corredors, ha sigut aquesta reducció efectiva de la contaminació. Per què diuen el 3 per cent o el 4 per cent? Perquè hi afegeixen la ciutat de Barcelona. Si traiem la ciutat de Barcelona, parlem d'aquestes xifres més elevades de reducció de la contaminació.

Quant al consum energètic, també hi ha hagut una reducció important. La UPC va fer un estudi en el qual especificava que trenta mil tones anuals de combustible s'havien estalviat, amb la qual cosa, com que el combustible és una part important de les importacions que tenim com a país que ens destrossen la balança de pagaments i ens empobreixen com a país, doncs, també aquesta és una bona notícia.

També la reducció de la contaminació acústica, que està valorada en tres decibels de soroll, emesos, sobretot en punts densament poblats. Per tant, aquesta també és una molt bona notícia.

Des del punt de vista sanitari, hi ha hagut una reducció de les exposicions de contaminació atmosfèrica en les persones, i això fa que s'hagin reduït els efectes perjudicials per a la salut, i per tant el centre de recerca epidemiològica ha valorat que tindrem 1.200 morts menys, prematures, 1.000 hospitalitzacions respiratòries menys, 2.600 casos de bronquitis menys i 1.600 malalties agudes en nens menys. Per tant, això és una molt bona notícia, i un augment de l'esperança de vida col·lectiva.

En el cas de la mesura de la velocitat variable, que com sabeu s'aplica a l'autopista de Castelldefels i a l'autopista del Garraf, l'objectiu de la mesura era millorar la fluïdesa del trànsit als accessos a Barcelona. Es fonamenta en el principi que a menys velocitat, menys distància de seguretat entre vehicles i, en conseqüència, més capacitat de la via.

La mesura per si sola, evidentment, no fa desaparèixer els embussos, ja que aquests són més de caràcter estructural. Però el que sí que ha fet és millorar la reducció de la congestió. La fluïdesa del trànsit depèn en gran mesura d'evitar sobtats canvis de velocitat. La velocitat variable provoca que no hi hagi aturades i engegades

que provoquen aquesta congestió, i a més aquesta velocitat constant comporta una reducció de la contaminació atmosfèrica.

La Unió Europea ha seleccionat aquesta mesura com de les més eficaces per reduir la contaminació. I en aquest sentit hi ha múltiples experiències europees que apliquen aquesta mesura i que han donat resultats molt bons, això ja s'ha comentat en l'anterior moció, però, des de Rotterdam, Estrasburg, Viena, Munic, Londres... Algunes d'aquestes ciutats, segur que molts dels que estem aquí les hem pogut visitar, i per tant sabem de la reducció de la contaminació que hi ha hagut. I, per tant, són ciutats molt més amables, fins i tot algunes ciutats molt més densament poblades que Barcelona. És a dir, jo penso que no podem dir que Europa s'equivoca. I, per tant, si a tots aquests municipis o a totes aquestes ciutats s'ha aplicat aquesta mesura, no podem dir que ells s'equivoquin. I és més, ningú, cap ciutat, doncs, no ha fet marxa enrere d'aquestes mesures.

En qualsevol cas, com altres vegades, aquesta mesura pot haver estat impopular en alguns sectors socials, com ho va ser per exemple la mesura de no fumar en espais públics o en llocs de treball, però a la llarga, tant d'aquesta de no fumar, per exemple, com d'aquesta de la velocitat variable o la reducció de velocitat, s'ha vist i es veuran encara més, en el futur, les seves bondats.

Tanmateix, encara hi ha col·lectius que pensen que s'ha d'anar més enllà, i que per exemple la reducció de la velocitat ha d'anar acompanyada d'una reducció de l'amplada dels carrils, coherent, per exemple, amb el que passa amb les rondes de Barcelona, i això donaria més amplitud a la via. O bé aprofitar aquesta oportunitat per crear més carrils de bus, per tant de transport públic, per tant això faria una millor eficiència i velocitat comercial del transport públic.

Tanmateix, sí que és veritat, doncs, que seria important aportar uns balanços amb avals tècnics i científics que servissin per avaluar la mesura molt més estrictament, i així ho farem.

Així, doncs, rebutjaríem la moció de Convergència, perquè creiem que estan provades les bondats d'aquesta mesura, i en tot cas no té una voluntat recaptatòria perquè, com es va aprovar en l'anterior pressupost, els diners que es recaptin per sancions aniran destinats a millorar la seguretat viària.

Moltes gràcies, president, senyores i senyors diputats.

El vicepresident primer

Gràcies, senyora diputada. En nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula el senyor Jaume Bosch.

El Sr. Bosch i Mestres

Gràcies, president. Senyor Rodríguez, vostè fa normalment intervencions molt documentades, però quan parli de medi ambient i de seguretat viària, tingui present que vostè pertany al mateix partit polític que el senyor Aznar –que això li treu una mica de credibilitat–, el que creu que no funciona el canvi climàtic o el que va de-

clarar: «A mí no me gusta que me digan: “No puede ir usted a más de tanta velocidad, y además a usted le prohíbo beber vino.” Las copas de vino que yo tengo o no tengo que beber, déjame que las beba tranquilamente, no pongo en riesgo a nadie ni hago daño a los demás.» Prudència en tots els sentits, senyor Rodríguez.

Senyor Espadaler, permeti'm que li recordi algunes de les seves expressions en el Ple anterior que fonamenten la moció. Quan el conseller Saura li va citar casos de ciutats nord-americanes o europees que apliquen limitacions de velocitat similars o disminució de velocitat per reduir la contaminació, vostè va replicar: «No em parli del món mundial.»

No li parlaré del món mundial, li parlaré de la Unió Europea. Suposo que no em discutirà la importància del que diu la Unió Europea. Si en té algun dubte, de la importància, li ho pot preguntar al senyor Guardans, que ell en sap molt, d'aquestes coses.

La portaveu de Medi Ambient de la Comissió Europea, Barbara Helfferich, declarava el passat dissabte que a l'Estat espanyol existeixen cinquanta-cinc àrees territorials amb una contaminació excessiva, motiu pel qual Brussel·les ha expedientat l'Estat espanyol, a qui dona dos mesos per adoptar mesures per ajustar-se als límits, amb l'avertiment que el cas podria acabar davant del Tribunal de Justícia de Luxemburg. Algun diari titulava, diumenge: «La Unió Europea aplaudeix mesures com la zona vuitanta per hora contra la contaminació.»

Vostè també es va referir a la societat civil, i va citar el RACC; totalment respectable, forma part de la societat civil. Però hi ha més societat civil, també. Molta gent que es veu afectada per la mesura va o torna del treball –ho deia el senyor Rodríguez. L'opinió del principal sindicat del país, Comissions Obreres, en aquest cas, no compta? Perquè Comissions Obreres ha dit: «Saludem l'actitud finalment coherent del Govern de Catalunya, que ha mantingut la vigència del pla d'actuació tot i les pressions mediàtiques i de diversos àmbits polítics.» Això no compta? I l'opinió de les associacions que lluiten contra els accidents de trànsit o que agrupen persones que els han patit, tampoc no compta? Quan vénen al Parlament, els diem que compartim els seus objectius, però després no en fem ni cas?

Vostè també va afirmar que ni ambientalment ni des de la perspectiva de la sinistralitat s'aguanta aquesta mesura. Vostè considera irrellevant que a la zona vuitanta s'hagi reduït un 37 per cent els accidents mortals, unes dades molt més positives que a la resta del país? Vostè considera irrellevant que als municipis del Baix Llobregat, entre els quals el meu, afectats per aquesta mesura hagi baixat la contaminació entre el 7 i l'11 per cent?, amb dades dels primers sis mesos, on la reducció de trànsit a causa de la crisi que ja s'intuïa va ser tan sols de l'1 i mig per cent.

Vostès..., quan vostè era conseller de Medi Ambient, en quant la va reduir, la contaminació, per exemple al Baix Llobregat? A mi m'agradaria saber-ho.

Vostè també va acabar la seva intervenció dient el següent: «El que li demanem és que a les tres de la nit, conseller, no hàgim d'anar a vuitanta per hora pels seus

capricis.» Vol dir que aquest és el problema? Aquesta és la seva reivindicació? No és una mica pobre?

Jo li preguntaria: a les tres de la matinada, quan quasi no hi ha trànsit, a les rondes també s'hauria d'anar a més de vuitanta? I a la Diagonal o a altres zones urbanes, es planteja vostè modificar la normativa per poder anar a més de cinquanta?, perquè com que no hi ha trànsit...

Vostè va afirmar que el ciutadà està assetjat pels radars al clatell. Aquest és el missatge a la ciutadania d'algú que ha governat el país? Aquesta concepció dels radars, també l'aplica als controls d'alcoholèmia? Aquesta és la idea que té Convergència i Unió de la seguretat viària?

Moltes gràcies.

(Alguns aplaudiments.)

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Bosch. En nom del Grup Mixt, té la paraula el senyor Albert Rivera. (*Veus de fons.*) Senyor Rodríguez, em demana la paraula?

El Sr. Rodríguez i Serra

Per al·lusions directes, senyor president...

El vicepresident primer

Té un minut. Perdoni, senyor Rivera.

El Sr. Rodríguez i Serra

Gràcies. No, seré molt més breu que això, senyor president, perquè, senyor Bosch, recórrer a l'anècdota per intentar desqualificar, l'únic que fa és posar en evidència la manca d'arguments.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Rodríguez. Senyor Rivera, té la paraula.

El Sr. Rivera Díaz

Gràcies, senyor president. Senyors diputats i diputades, sentint alguns portaveus parlar, sembla sentir les *Homilies d'Organyà*, però en versió laica. És a dir, donant dogmes i donant lliçons, i..., miri, jo tinc un defecte, que és que sóc ateu, igual que no crec en Déu, em costa creure amb altres dogmes. I vostès, a Iniciativa, es dediquen a crear dogmes i fer creure a la resta de la societat majoritària, contrària moltes vegades a aquests dogmes, que hem de creure en aquests dogmes.

Respecti'm vostè aquest laïcisme, però també respecte al seu programa polític. Tenim dret a qüestionar el seu programa polític, només faltaria! Perquè ens van donant lliçons a la resta respecte al seu programa polític. Governar –governar– és el que té, que governar s'ha de governar per a tots, i quan un és a un govern, no només pot governar per a la seva parròquia. I el problema que vostès tenen és que amb les seves mesures governen només per a la seva parròquia, i llavors, la resta de grups,

fins i tot del Govern, doncs, no ho acaben de veure. Ho han d'acceptar. No passa res. Forma part de la cultura, de la nova cultura del tripartit o de la nova cultura de trànsit, tot és nova cultura. Són vostès també especialistes en crear noves cultures i noves paraules.

En definitiva, jo crec que ja ens hem explicat prou en l'anterior moció, però sí que m'agradaria fer referència a un parell de qüestions. I agraeixo el to del senyor David Pérez en la seva intervenció, però també he de dir un matís: feia referència a una mesura de trànsit i de reducció de mortalitat a les carreteres. Aquesta mesura, senyor Pérez, està dintre d'un paquet de mesures de Medi Ambient, de setanta-tres mesures de Medi Ambient, no estan preses en qüestió del trànsit.

Una altra cosa és que vostès hagin vist que no funciona quant a Medi Ambient, i s'hagin agafat a la mortalitat a les carreteres. Això és una altra cosa. Però la realitat és que aquesta mesura, vostès ho saben..., de fet, la nostra moció va anar al conseller de Medi Ambient precisament perquè era una mesura dintre d'aquell paquet de setanta-tres mesures. Per tant, no és una mesura presa, en aquest cas, per la Direcció General de Trànsit o, en aquest cas, pel Ministeri d'Interior, no. Parlem d'una mesura presa clarament en qüestió de Medi Ambient; per tant, no parlem d'això.

És més, qui ho conegui una mica, i també que es documenti, en aquest cas, qui parli d'aquest tema, que si vostès no tinguessin tant de pànic de parlar amb les associacions de conductors, els podrien explicar i conèixer les dades que la majoria d'accidents no es produeixen precisament a les carreteres de què parlem. Es produeixen a carreteres secundàries mal il·luminades, mal asfaltades, mal senyalitzades... Aquests són la majoria d'accidents que reivindiquen les associacions de conductors, no precisament de l'àrea metropolitana. Per tant, vostès s'haurien de fer mirar també les dades respecte a aquest tipus de carreteres.

Respecte a la seva posició, la posició nosaltres lògicament votem a favor, perquè bàsicament, tret que aquesta potser és una mica més genèrica respecte a les qüestions més concretes de la que feia Ciutadans, hi votarem a favor perquè fins i tot l'esmena és molt semblant, per tant, hi estem absolutament a favor.

Però jo els demano, en aquest sentit, demanant vostè respecte a aquestes mesures, jo..., faria referència a aquella frase que «rectificar és de savis». Tothom s'equivoca. El que no pot ser és que vostès no s'equivoquin mai i quan s'equivoquen és culpa de la resta. Tothom s'equivoca. Nosaltres només els demanem que, si veuen unes dades..., que, per cert, senyor Pi, hi torno a insistir, que no són nostres, que són del departament, són dades del departament que vostès mateixos han donat, provisionals o no provisionals, les han fetes. Per què fan, vostès, una roda de premsa el mes de juliol sobre això? Per donar la cara i justificar davant de la crítica què passa. Surten, i resulta que les dades no són tan magnífiques com deien. Vostès són qui donen una roda de premsa, no la dona Ciutadans, ni Convergència, ni el PP, la donen vostès.

Per tant, no ens vingui a donar lliçons que els estudis són provisionals. Són vostès qui fan la roda de premsa per presentar els estudis! I són seus, els estudis! I no em digui vostè ara, perquè començarem a sospitar uns, què faran amb aquests estudis del departament? Perquè, si ens diu ja que els estudis que vénen hauran de fer callar a més d'un. Home!, doncs, a mi m'agradaria que aquests estudis fossin al més objectiu possible. No vagin vostès a netejar la seva imatge a base d'estudis, eh?, que ja coneixem els tres mil estudis i de què parlen els seus estudis. Per tant, els recomano que els seus estudis estiguin ben documentats, si pot ser que sigui amb més d'una font i que estiguin ben preparats, perquè, si no, evidentment alguns sospitarem que aquests estudis van més encaminats a netejar la imatge de les seves mesures que no pas a estudis objectius.

Respecte a la qüestió bàsica que ningú comenta, hi torno a insistir, parlaven de transport públic. El transport públic s'ha de fomentar. Fomentar-lo no és apujar els preus un 7 per cent. Hi torno a insistir, ja sé que no en volen parlar, perquè és un tema en què vostès estan en contradicció, un altre més. Transport públic, fomentar el transport públic? Apugen el preu del transport públic. Jo els demano, reiteradament, que no apugin el preu del transport públic. I els ciutadans lamentablement..., vostès deien: «Home! Està baixant el trànsit, perquè això és una mesura que la gent agafa el transport públic.» No, no agafa el transport públic, es queda a casa, perquè no tenen feina molts més catalans que fa un any, eh?

Perquè, és clar, quan treballen 166.000 catalans menys..., 166.000 catalans menys que van a treballar. Això és fàcil. Per tant, si van 166.000 menys a treballar es redueix el trànsit. Vull dir és que és evident. I si vostès volen dir que això també ho han fet gràcies a vostè..., escolti'm, vostès s'apunten a allò que no és seu i a allò que és seu, la llei de l'embut, eh?, una mica... (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Doncs, no, jo crec que vostès han de reconèixer que hi ha una crisi –acabo, senyor president– i aquesta crisi fa que s'agafi menys el vehicle, lamentablement, que hi hagi menys gent que va a treballar.

Per tant, lògicament hi donem suport, torno a reiterar la meua voluntat de parlar, com vostès diuen, d'aquest tema; però..., qui no vol escoltar o amb qui no vol escoltar no es pot parlar.

Gràcies.

El vicepresident primer

Gràcies, senyor Rivera. Senyor Espadaler pot prendre la paraula per posicionar-se sobre l'esmena presentada pel Grup Popular.

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Gràcies, senyor president. La veritat és que no hi ha temps material per respondre, però sí crec que és obligat fer algunes puntualitzacions.

Em diu el senyor Bosch d'Iniciativa, diu «escolti...», i el senyor Pi abans en la intervenció, diu «és que no improvisem, perquè aquesta mesura neix amb una...» Escolti,

vol que li expliqui l'últim exemple d'improvisació de la conselleria d'Interior, en aquest cas? Publicat en el *Diari Oficial de la Generalitat*, 23 de desembre, és a dir, dos dies abans de Nadal, 23 de desembre. Treuen a licitació un concurs, que és el càlcul d'intensitats i flux net de trànsit de diferents carreteres de la xarxa viària, principal càlcul de temps i recorregut a l'entorn metropolità de Barcelona.

Sap quin era el termini per presentar les propostes? Fins al 8 de gener, menys de sis dies hàbils. Sap de quin import parlem? No és un estudi menor, això, eh?, sap de quant parlem? De 484.588 euros, més de 80 milions de pessetes. Si això no és improvisació, un estudi d'aquestes característiques, que suposo que alguna cosa deu tenir a veure, perquè, si no, ja no sé què estudiem a l'àrea metropolitana, si no és improvisació que ens ho expliquin molt bé. Menys de sis dies per a un estudi de 80 milions de pessetes. Si ho tenien pensat des del 87, haver-ho tret abans, que, de pas, tindriem les dades molt abans. Això, pel que fa a la improvisació.

Segon, diu «és que el cap de setmana passat» –deia el senyor Bosch– «la representant de la Unió Europea diu que hi han ciutats contaminades i ens lloa». Per cert, una d'elles és Lleida. Els estan amenaçant també amb el vuitanta i el quaranta quilòmetres per hora, perquè té exactament el mateix problema de PM10. A Lleida els ve a sobre això? Que ens ho expliquin, perquè jo crec que els ciutadans de Lleida tenen dret a saber-ho.

Tercera, diu: «Escolti, què va fer vostè? Doncs, miri el seu propi municipi.» Jo vaig fer una cosa, herència de la bona feina d'un conseller de Convergència i Unió, anomenat Albert Vilalta –que aquest país li deu moltes coses, per cert–, que és que va declarar, en base a la Llei contra la contaminació atmosfèrica de Convergència i Unió, aprovada per aquest Parlament, una zona, entre la qual hi havia els seu municipi. A mi em va correspondre la part més plaent de tot, que és aixecar el decret. I com ho vam fer? Sense imposar, pactant les mesures amb l'ajuntament, els ajuntaments afectats, que n'hi havia més de deu, i pactant les mesures amb els industrials: calculant les emissions, rebaixant-les, asfaltant els camins per reduir les PM10. Vam fer-ho d'aquesta manera –vam fer-ho d'aquesta manera!–, i no li'n puc donar la dada precisa, però la hi donaré, perquè és important: a mi em va tocar la part més plaent: aixecar les mesures, perquè s'havia posat dins dels límits unes ciutats, entre elles, la seva... Miri si és diferent la manera d'actuar des d'una o des d'altres perspectives.

I resumint. Escolti, les dades que em dona el PSC, que les agraeixo, fixin-se, totes elles van en una direcció: hem reduït la sinistralitat, hem reduït la mortalitat, hem reduït... Escolti, vagin també a les hemeroteques i ho trobaran en boca meua i d'altres ponents de Convergència i Unió. Si el tema és aquest, parlem-ne; si el tema i la justificació són aquests, parlem-ne, no ens hem negat mai, a parlar-ne! Però, és clar, el debat d'avui, entre el primer i aquest segon debat, hem anat oscil·lant: que si la contaminació atmosfèrica; pel PSC, no, no..., només la sinistralitat; per Iniciativa, no, no, el tema... Escolti'm, aclarim-nos! Com a mínim que tinguem dret a saber per què carai anem a 40 per hora...

El vicepresident primer

Senyor Espadaler, perdoni, sobre l'esmena...

El Sr. Espadaler i Parcerisas

Respecte a l'esmena, l'acceptarem de bon grat.

Gràcies, senyor president.

El vicepresident primer

Gràcies.

(Pausa llarga.)

El president

Posem a votació la moció presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió sobre polítiques públiques del Departament d'Interior, Relacions Institucionals i Participació.

Comença la votació.

Aquesta moció ha estat rebutjada per 64 vots a favor i 69 vots en contra.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'acord amb l'Estat pel que fa al nou model de finançament (tram. 302-00145/08)

El catorzè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre l'acord amb l'Estat pel que fa al nou model de finançament, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula l'il·lustre senyor Francesc Homs. (Pausa.)

Senyor diputat, té la paraula.

El Sr. Homs i Molist

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyors consellers, a la interpellació fèiem al Govern dues preguntes claus en el moment en què estem amb relació a la qüestió del finançament. La primera era: «I ara què? I ara què és el que hem de fer després de tants incompliments, no?» I la segona, lligada amb aquesta, és: «Per què ara el Govern socialista, el Govern amic, aquell que si guanya Zapatero guanya Catalunya, per què ara el Govern socialista ha de complir amb el que no ha complert fins ara?» Ens fèiem aquestes dues preguntes.

I quan fem aquestes preguntes o quan fèiem aquestes preguntes al Govern, de fet, no teníem resposta, no ens les van respondre, no? El Govern no ens les va contestar. I es va limitar..., de fet, al que es va limitar a dir va ser carregar contra Convergència i Unió –a això ja estem avesats, és a dir, quan fas determinades preguntes carreguen contra Convergència i Unió–, i després varen..., vaja!, una cosa, sorprenent a criteri nostre, que és dir que ara no és hora de demanar explicacions, que cada cosa té el seu temps i ara no és hora de demanar explicacions, no?

I, home!, escoltin..., sis mesos després d'incomplir una llei... –sis mesos després d'incomplir una llei!, ara, el dia 9 de febrer farà sis mesos, no?, sis mesos després d'incomplir una llei–, no és hora que aquest Parlament comenci a demanar explicacions? Sis mesos després d'incomplir una llei, no és hora de començar a demanar explicacions? Ho diuen de debò això?, que ara no és hora de demanar explicacions? De debò ho diuen, això?

Escoltin, vostès s'imaginin què pot pensar la gent del carrer que ha de complir religiosament amb els terminis que fixen les lleis, per exemple, a l'hora de pagar impostos? I vostès vénen aquí sis mesos després i diuen que encara no és hora de demanar explicacions, no?

Vostès ens diuen que els donem suport. Vostès, de fet, ens varen demanar que els donéssim suport, i el varen tenir; l'han tingut durant una pila de temps, no? El varen tenir abans de l'agost del 2008 i el varen tenir després, el mes d'agost, tot el mes d'agost, setembre, octubre, novembre, desembre..., clarament ja fora de termini de llei, no? Vostès ens varen dir que havíem de vincular pressupostos de l'Estat i finançament, i nosaltres vàrem vincular pressupostos de l'Estat i finançament, ho vàrem fer. Vostès ens varen reclamar unitat, i varen tenir unitat, l'han tinguda, no?; en votacions en aquest Parlament, l'han tinguda. L'han tinguda i l'han trencada –l'han tinguda i l'han trencada. Mai, de fet, mai cap govern havia tingut tants trumfos a la mà per negociar el finançament de la Generalitat de Catalunya, no?, i mai ningú amb tants trumfos a la mà havia tingut un resultat tan dolent. I, és clar, algú en deu ser responsable, de tot això, a part de Convergència i Unió, que ho som sempre de tot. Algú en deu ser responsable, no?, a part de Convergència i Unió.

I ara què ens plantegen? Que els continuem donant suport, ens plantegen això, no? Que siguin negociant... I nosaltres ens preguntem: sobre quina base siguin negociant? Sobre la base del document del Solbes, del ministre Solbes? Sobre la base –no ho dic amb ironia, no s'ho prenguin malament– dels vint-i-cinc diputats del Partit Socialista a Madrid, per exemple? Quina credibilitat tenen? Es prenen seriosament el que diuen? Perquè fixin-se què ens han dit aquests últims temps, no? «El 9 d'agost hi haurà acord»; això ens ho deia el president Montilla el mes de juny: «El 9 d'agost hi haurà acord» –el passat, eh?, no el que vindrà. Després, com que no hi va haver acord, ens varen dir: «No votarem el pressupost de l'Estat si no hi ha acord de finançament.» Tot al contrari. Després, quan van veure que havien de votar els pressupostos de l'Estat, ens varen dir: «Trencarem les relacions o canviarem les relacions, hi haurà un abans i un després amb el Partit Socialista Obrer Espanyol, si el 31 de desembre no hi ha acord.» Bé, el 31 de desembre no hi ha acord i tot continua exactament igual. Algú altre ens deia: «Si no hi ha acord el 31 de desembre, caldrà fer manifestacions.» Bé, no hi ha cap manifestació convocada, no? «La proposta Solbes», deia algú també, «dinamita l'Estatut.» Algú de vostès també deia: «La proposta Solbes compleix l'Estatut.» Realment, ens tenen absolutament marejats, no?

I és davant de tots aquests antecedents que plantegem fonamentalment dues coses en la moció que els presentem avui, que són, vaja, de sentit comú, que és el sentit menys comú que tenen vostès en el tripartit, si m'ho permeten, de sentit comú, particularment amb aquests antecedents i a aquestes alçades, no? Primera cosa que és de sentit comú: rebutjar la proposta del senyor Solbes, perquè incompleix l'Estatut, perquè és il·legal. No compleix l'Estatut, és il·legal. Ho diuen vostès en el seu document, en el document que ha tramès el Govern de la Generalitat. I segona: carai, si tot això no ha funcionat, si tot això no ha funcionat fins ara, després d'aquesta pila de mesos i d'aquesta pila de suports, home, suposo que el sentit comú indica que s'ha de canviar –no diem pas res gaire estrany– l'estratègia negociadora. No diem que deixin de negociar, però han de canviar l'estratègia negociadora que fins ara han dut a terme. I això passa per reconstruir la unitat que vostès mateixos varen trencar amb els pressupostos i de negociar exclusivament sobre la base de l'Estatut. Es tracta exactament d'això.

I en aquest sentit els demanem recolzament a la proposta que hem presentat.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats i senyors consellers.

El president

Han presentat esmenes els grups parlamentaris Socialistes - Ciutadans pel Canvi, Esquerra Republicana de Catalunya i Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa. Té la paraula, per defensar-les, la il·lustre senyora Rocío Martínez-Sampere.

La Sra. Martínez-Sampere Rodrigo

Moltes gràcies, president. Consellers, senyors diputats i senyores diputades... Miri, senyor Homs, quan un no troba les respostes que busca i, per tant, està desorientat i confós, jo crec que a vegades no és tant perquè aquestes respostes no existeixin, sinó que té més a veure amb el fet que un es sàpiga fer les preguntes pertinents; sí, sí, les preguntes que porten a algun lloc. I a mi m'agradaria avui fer algunes preguntes diferents de les que ha fet vostè, no per donar-li cap lliçó –jo no sóc ningú per donar-li lliçons a vostè–, però sí per intentar centrar el debat en un tema tan important com el que avui ens ocupa.

Vostè creu, senyor Homs, que en el tema del finançament és més el que ens separa que el que ens uneix? Perquè a mi em sembla que no. O li ho dic d'una altra manera: vostè creu que el Govern no defensa els interessos de Catalunya reflectits en el seu Estatut? Perquè a mi em sembla que sí. I, si vostè creu que no, ja li asseguro que es troba en minoria aquí a Catalunya, i ja no diguem a la resta d'Espanya, que es troba en minoria aclaparadora. O creu potser que el Govern no ha estat prou explícit en la defensa de les seves posicions? A mi em sembla que sí. I vostè té un document, negre sobre blanc, del 9 de gener, on s'explicita aquesta defensa del model estatutari davant del document dit «Solbes». Creu vostè que davant dels incompliments de termini hem de tirar la tovallola? A mi em sembla que no. O,

si vol, li ho pregunto d'una altra manera: a quin català o catalana beneficiarà –perquè al final del que estem parlant és d'això– que el Govern s'aixequi de la taula negociadora i trenqui les cartes? Prefereix un mal acord avui, o un bon acord encara que arribi més tard? Creu que davant de les dificultats ens hem de rendir? Perquè jo crec que no. I, si vostè també ho creu així, creu, per tant, que és intel·ligent que el Govern aixequi les cartes i doni una xifra? Jo crec que no, que tampoc, que per guanyar les cartes ni s'han de trencar ni s'han d'aixecar.

I si ens fem aquest conjunt de preguntes, que són preguntes més pertinents, més útils, crec que no és tan difícil d'entendre que, com jo li deia abans al senyor Millo, ara és el temps de la negociació, de negociar tot el temps que faci falta. I que, mentre el Govern de Catalunya –que és el seu govern també, que representa els seus interessos– negocia, aleshores totes les indignacions i totes les exigències afegides l'únic que fan és debilitar-lo. Però jo sospito que això vostè ja ho sap, i, com sospito que això vostè ja ho sap, també sospito que aquest és el seu únic propòsit; que davant la dificultat el seu únic propòsit és trobar una esclatxa a la unitat del Govern, és fer d'oposició merament entorpidora, sense adonar-se'n que el que estan fent és oposar-se al que més interessa al conjunt del país.

Jo li faré una pregunta: vostès defensen Catalunya o defensen els interessos de Convergència? Jo no sé, sincerament, si aquesta radicalitat que vostès practiquen és per fugir endavant i amagar el desastre del 2001 o és per fer mil passes enrere, i es confirma que vostès avancen per aquest camí de no-retorn, deixant de banda el seny i la moderació que abans els acompanyaven. La falta de sentit comú i la falta de radicalitat no han estat mai bones companyes de viatge, mai, perquè no ajuden al progrés col·lectiu. I a això és al que ens devem tots, també vostès, com ens han demostrat tantes i tantes vegades.

Acceptin l'esmena raonada, raonable, que els hem presentat els tres grups que donen suport al Govern i facin, si us plau, que aquesta vegada no sigui l'excepció.

Moltes gràcies, senyors diputats, senyores diputades, president.

El president

Té la paraula per fixar posició, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Sergi de los Ríos.

El Sr. De los Ríos i Martínez

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, davant la negociació del sistema de finançament, el Govern de Catalunya està actuant amb responsabilitat i rigor, i també amb fermesa, davant els incompliments del Govern espanyol. Per segona vegada –per segona–, el Govern de Catalunya ha dit «no» a la proposta del Govern espanyol; ja ho va fer l'agost del 2008, i ara mateix, el gener, ho ha tornat a fer amb el document de resposta del Govern de 9 de gener. I el Govern ha dit «no» perquè aquesta proposta del Govern espanyol no

compleix l'Estatut, i nosaltres volem que es compleixi al cent per cent el que fixa l'Estatut.

Però volem recordar una cosa que a vegades s'oblida: el que s'està negociant en aquests moments és el desenvolupament, per tant, la concreció dels principis que es fixen en l'Estatut del 2006, en el seu títol sisè, referit al finançament. Per tant, no podem demanar a aquesta negociació un resultat que no pot donar, perquè l'Estatut retallat fixa un sostre, un sostre per sobre del qual no es pot anar. I, malauradament, en aquests moments no es pot parlar de concert econòmic; el concert econòmic solidari va quedar retallat amb l'Estatut. I parlar de concert econòmic en aquests moments és una maniobra de confusió, i aquesta el Grup de Convergència i Unió l'ha utilitzat. El que sí que hem de demanar a aquesta negociació és que puguem tenir el cent per cent del que fixa l'Estatut. Preferim un no-acord abans que un mal acord.

Quant a la seva proposta d'adoptar una nova estratègia negociadora, jo els pregunto, al Grup de Convergència i Unió: quina nova estratègia negociadora proposen? La de Miquel Roca a la ponència de la Constitució espanyola? Fixin-se què deia Iñaki Anasagasti en una entrevista a *El Periódico* publicada el juny del 2005: «Aquest va ser el gran fracàs de Miquel Roca, que passa per ser un dels millors polítics. Va tractar de dissuadir-nos que no reivindicéssim el concert econòmic, perquè no hi havia res més odiós que la recaptació. I nosaltres opinem que qui recapta mana, sobretot perquè controles d'una forma molt estreta l'Administració fiscal.» No cal afegir-hi res més.

O potser la nova estratègia negociadora ha de ser la del 2001, el pacte de finançament entre el PP i Convergència i Unió, model que va fracassar des del seu inici? O potser l'estratègia negociadora nova que proposen és la del pacte Mas-Zapatero? –21 de gener de 2006. Deixin-me llegir un fragment d'un article publicat pocs dies després d'aquell pacte: «Si es compara, però, amb el model aprovat al Parlament el passat 30 de setembre, hi ha una desfiguració molt important del capítol de finançament. És un ajustament del model anterior, més que no pas un canvi de model.» Saben qui va escriure aquestes paraules? Ramon Tremosa i Balcells.

Crec, sincerament, que no estan en condicions de donar lliçons sobre estratègies negociadores. La història i l'estadística, malauradament, van en contra seva. Zero de tres.

Nosaltres confiem en el nostre Govern, perquè manté una posició ferma, i cal unitat de les forces catalanes al voltant del Govern. La unió ens fa forts, s'ha dit moltes vegades. Doncs, això és el que ens cal. I precisament en aquesta línia..., és la filosofia que hi ha al darrere de l'esmena que hem presentat. Una esmena a la moció, perquè reflexionin sobre ella, perquè, si no, ens veurem obligats a votar en contra de la seva moció. És una esmena constructiva, que posa les coses al seu lloc i que realment fa una anàlisi de la situació en aquests moments justa, perquè just és dir que aquest Govern està actuant amb fermesa en aquesta negociació.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

El senyor Enric Millo, del Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, té la paraula.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, aquesta moció que debatem, que novament posa sobre la taula el tema important del finançament, al meu entendre –i s'ha vist només escoltant ja les intervencions que hem tingut abans–, és un debat..., és el debat de l'ambigüitat. Aquest debat, si algú l'està seguint per televisió, realment és molt difícil que algú l'entengui; jo diria que és el debat del desconcert i és la cerimònia de la confusió, terme que, per cert, ha utilitzat el diputat d'Esquerra Republicana que m'ha precedit en l'ús de la paraula, que diu que prefereix un no-acord a un mal acord. Nosaltres el que volem és un bon acord.

Ara, la confusió i la contradicció radica en l'element clau, que hem estat debatent en el punt d'abans, en la moció d'abans, i és que aquí hi han uns grups parlamentaris que vinculen únicament i exclusivament el nou finançament per a Catalunya al compliment del que ells interpreten que diu l'Estatut, i altres que considerem que el que Catalunya necessita és un bon model de finançament, que ja podríem tenir des del 2006, que és cinc anys després del model anterior, aprovat el 2001, i que es podia perfectament reformar –perfectament, no hi ha cap article de la llei que digui el contrari, encara que algú pensi que això és així, però ens hem de regir pel que diu la llei–, i avui podríem tenir ja un nou model de finançament de Catalunya, si la cambra hagués coincidit en el criteri que defensava, des del seu moment, el Partit Popular de Catalunya: era separar el debat del finançament del debat de la reforma de l'Estatut.

Però això no es va fer d'aquesta manera. I es posa de manifest avui, per tant, aquesta gran contradicció que en les intervencions que hem escoltat es posa en relleu d'una manera descarnada, no? És a dir, aquí teòricament hi ha una sèrie de grups parlamentaris que estan absolutament d'acord amb tota la literalitat del que diu l'Estatut d'autonomia de Catalunya, però, en canvi, avui votaran diferent quan demanen que es compleixi l'Estatut perquè el finançament s'ha d'ajustar exactament al que diu l'Estatut. Vejam qui ho entén, això? Això no ho entén ningú. Mentrestant, Catalunya, sense el nou model de finançament, que ja podria tenir des de l'any 2006.

I, de fet, nosaltres, que no podem donar recolzament a aquest text, com es pot suposar..., perquè es vincula únicament i exclusivament a la literalitat del que alguns interpreten que diu l'Estatut, dic «interpreten» perquè alguns de vostès, que van estar a Madrid quan es va aprovar el nou Estatut, saben perfectament que tothom no l'interpreta igual i que alguns consideren que la proposta que ja hi ha sobre la taula compleix totalment l'Estatut i altres consideren que no. I mentrestant els que voldríem un bon model de finançament per a Ca-

talunya ja aprovat, doncs, estem aquí, anar-les mirant com passen, no?

I li vull recordar només, al proponent, que em sembla que la moció és molt coherent amb relació a la interpretació que fa de l'Estatut, que és el mateix Estatut, entre moltes altres coses, però precisament en el capítol primer del títol sisè que parla del finançament, en el seu article 201, que diu literalment –no és perquè vostè no ho sàpiga, però hi ha molta gent que ens escolta que potser no ho llegeix habitualment, no?–: «Les relacions d'ordre tributari i financer entre l'Estat i la Generalitat són regulades per la Constitució, per aquest Estatut, i per la llei orgànica a què fa referència l'apartat tercer de l'article 157 de la Constitució.» O sigui, per les tres coses.

Per tant, la interpretació aquí..., tothom pot interpretar la que més li agradi. I si anem al 157 de la Constitució, vostès saben perfectament que fa referència a tot el règim de finançament de les comunitats autònomes i a més a més diu que quedarà regulat per la llei orgànica que desenvolupi aquest fet. I la llei orgànica no és altra que la LOFCA!, que vostès coneixen. Ja hem acabat, ja estem al cap del carrer. Tenim un estatut que tothom interpreta com vol, una constitució que també fa referència a l'Estatut, perquè és d'obligat compliment, i fa referència a la llei orgànica LOFCA, del finançament de les comunitats autònomes, que diu el que vostès saben, perquè l'any 2001, concretament el 27 de desembre del 2001, quan s'aprova la reforma de la LOFCA, precisament per donar lloc, origen al model de finançament que avui tenim vigent, que ha permès que Catalunya, a pesar que algú considera que va fracassar des del primer dia, passés de 9.000 milions d'euros de finançament a 37.000 milions d'euros que té avui –poca cosa, poca cosa–..., aquest model de finançament, clarament, en el seu article primer fa referència, precisament, al desenvolupament del 157 de la Constitució.

És a dir, tot això teòricament quadra i en canvi estem aquí, en un atzucac, en un parany, no?, que Catalunya no té model de finançament perquè segons uns no s'ajusta a l'Estatut, segons uns altres sí que s'hi ajusta però no tant, segons uns altres cal negociar, però no fa falta que sigui de pressa; els terminis s'han esgotat tots però podem continuar negociant, no hi ha problema, no hi ha pressa, i mentrestant Catalunya que s'espera, no hi ha problema, els catalans que s'esperin. I aquí anem donant voltes al tema.

Escolti, nosaltres mantenim la mateixa posició: creiem que va ser un error estratègic portar aquest debat d'aquesta manera; avui podríem tenir ja un nou model de finançament a Catalunya, i si no el tenim és precisament per culpa d'actituds com les que avui hem manifestat, s'han manifestat en aquest debat d'aquesta moció.

Per aquests motius, el nostre grup parlamentari no podrà donar suport a aquesta moció.

Moltes gràcies, senyor president.

El president

El senyor Daniel Pi, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula.

El Sr. Pi i Noya

Moltes gràcies, senyor president. Senyors diputats, senyores diputades, en la intervenció sobre finançament jo he alludit a la necessitat de l'explicació pedagògica a la ciutadania sobre finançament, és a dir, d'explicar, de ser capaços d'explicar que aquest soroll pertinax, molest, que cansa, que pot crear un sentiment de desil·lusió és absolutament imprescindible, que va darrere d'un estatut que també va tenir un part llarg i dificultós, però que estem construint una nova arquitectura institucional del nostre país, que no vam dir mai que fos, que seria fàcil, que no vam dir mai que seria fàcil però sí que valia la pena.

Ara bé, aquesta explicació de pedagogia que jo feia en la intervenció anterior, jo crec que jo no l'haig de fer amb Convergència i Unió. Això vostès ho saben de sobres. Ho saben de sobres o almenys ho haurien de saber, si no és que el fet que pertanyin ara a l'oposició els engegui fins a aquest punt; doncs, que tancar un procés de concretar l'Estatut amb fets seria difícil.

Jo a vegades tinc la sensació que en aquest tema vostès tenien un guió escrit. I el guió és: faran un acord ràpid i dolent, i nosaltres direm que és dolent. I que la ferma decisió que és el fet que tenim en aquests moments –no hi ha resultats però sí que hi ha una ferma decisió del Govern del nostre país per aconseguir un bon acord– els ha sorprès i una mica els ha descol·locat.

No s'han complert els terminis; és obvi. Perquè l'incompliment de terminis sigui menor, hem de rebaixar les exigències de la part catalana? L'actual proposta Solbes no garanteix l'Estatut; hi estem absolutament d'acord. Precisament per aquest motiu el 9 de gener el Govern de la Generalitat va presentar un document d'observacions precisament d'aquestes mancances. Per cert, vostès el dia 5 ho posaven en qüestió absoluta tot i el dia 10 donaven suport al document de la Generalitat, eh?

Escolti, en aquests moments, vostès, sembla com si ja sabessin el final. Repassi la seva intervenció, senyor Homs. No ha dit: «Vostès han tingut una manca de resultats.» Diu: «Vostès, mai ningú havia tingut un resultat tan dolent.» Vostè el sap, ja, el resultat? Jo sóc d'una força política que dóna suport al Govern i lògicament no el sé, i crec que l'hauré de saber, que l'hauré de saber quan la dura feina de negociació estigui acabada. Tinc la sensació aquesta, que vostès ja han decidit que el resultat serà dolent, encara no el saben, però és igual, serà dolent, perquè d'aquesta manera, escolti, podrem dir que aquest Govern tot ho ha fet malament, sí. Però, escolti, això ho faran, ho estan fent, per pur tacticisme. És lícit, eh?, per descomptat, però alerta: jo no estic convençut que això sigui gaire intel·ligent.

Miri, ara vostès parlen d'una nova estratègia negociadora. Miri, una eventual mala sortida de l'actual procés de negociació del finançament ens afectaria absolutament

a tots i per a molt de temps; totes les forces polítiques catalanes i per a molt de temps. Abans he posat un símil esportiu, en torno a posar un altre: quan a un esportista li posen la perxa a 4,90 i falla, no la hi posen a 5,10, eh?, no la hi posen a 5,10; la hi posen al mateix lloc o la hi baixen. I això és el que ens pot passar no només a aquest Govern sinó al conjunt del país, i això ens hauria de fer pensar.

El balanç final d'aquest debat, el balanç final de finançament es farà, com no pot ser d'altra manera, quan s'acabi aquest procés llarg, dur, de negociació. Llavors serà quan realment els elements per fer un debat a fons, evidentment en primer lloc en aquest cambra, però el conjunt de la societat catalana. Amb la xifra, la magnífica xifra –vostès n'han dit moltes, però serà important, i tant!–, però sobretot també amb els elements de garanties i de criteris d'evolució del sistema. Això no vol dir que no en puguem parlar ara, i tant que sí, que en podem parlar, només faltaria!, però per reforçar la nostra posició de govern, no per debilitar-la.

Per aquest motiu nosaltres els presentem una proposta d'esmena, en aquest sentit de reforçar la nostra posició: suport a la negociació; acord en el marc de la Comissió Mixta d'Afers Econòmics Estat-Generalitat; constatació de l'incompliment de terminis, però dir que cal continuar; constatació de les febleses o de les mancances del document Solbes; donar suport al document de 9 de gener. Tot això a vostès no els hauria de ser aliè, tot això vostès ho podrien acceptar perfectament, amb aquesta esmena, que reforçaria la posició negociadora de Catalunya i que remarca, evidentment, la insuficiència de l'actual posició de l'Estat.

Si no és per estrictes raons partidistes de fer bullir l'olla, no entenem per què no hi poden donar suport. No compartim la seva posició i, per tant, la nostra votació a la moció serà en aquest sentit.

Moltes gràcies.

El president

El senyor José Domingo, en nom del Grup Mixt, té la paraula.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorable *conseller*, ilustres diputados y diputadas, en la moción del pleno anterior referida al desarrollo del Estatuto, el diputado señor Homs calificó mi intervención como propia de Joan Capri. Hoy no voy ser tan irónico ni tan bromista, porque creo que, realmente, en todo caso, puestos a poner comediantes, quizá sería más adecuado George Carlin, que, como sabe usted, era un cómico norteamericano que denunciaba ácidamente las actividades políticas, las actuaciones políticas, las actuaciones de los políticos.

Creo que el debate ya empieza a ser tan serio, tan cansino, que sin duda también se está proyectando a la sociedad. Y quiero recordar unas palabras del *conseller* Castells con motivo de la interpelación que ha dado lugar a esta moción. Decía el *conseller* que «hi ha un

temps per a cada cosa; hi ha temps per a declaracions patriòtiques i hi ha temps per negociar».

Yo creo que precisamente el error ha sido que muchas veces las declaraciones patrióticas, las declaraciones que no se ajustan ciertamente al sentido común y a la sensatez que otras veces ha reclamado el *conseller*, sin duda, vinculan y marcan el proceso negociador; es más, lo alteran tanto que lo hacen casi imposible.

Por eso nosotros no podemos estar de acuerdo con la moción presentada en los términos en que se ha efectuado, a excepción del punto primero, del guión primero del punto primero, en que otra vez volvemos a constatar, pues, una obviedad: que efectivamente no se han cumplido los términos del Estatuto. Pues vale. ¿Consecuencias de eso? Ninguna; pero, bueno, si se quiere hacer la constatación, pues, a efectos políticos ahí queda.

Pero no estamos de acuerdo con el contenido de la moción, entre otras cosas porque no tenemos una opinión tan radicalmente negativa de la propuesta que formuló el Gobierno central el pasado 30 de diciembre. Es más, hay aspectos de esa propuesta que nosotros compartimos, como puede ser, por ejemplo, la filosofía que inspira el diseño del llamado «fondo de garantía», el de servicios públicos fundamentales, y lo que lamentamos es que no se extienda esa filosofía a todo el conjunto del sistema de financiación.

Para nosotros el principio de igualdad que establece la Constitución española es básico en esta materia y ha de garantizar que todos los gobiernos autonómicos dispongan de los recursos necesarios para prestar a sus ciudadanos servicios similares, a igualdad de obligaciones tributarias y capacidad de gestión, pero independientemente del nivel de renta de cada territorio.

Y decía en relación con esto el diputado señor De los Ríos que no se puede hablar de concierto económico. Sí, claro que se puede hablar de concierto económico, pero lo conveniente para garantizar el principio de igualdad es hablar de concierto económico para suprimir el vasco y el navarro, no para extenderlo. De ahí que yo creo que esa puede ser la vía adecuada, ¿no?, porque además sería una vía que sin duda beneficiaría al resto del régimen fiscal común. Así que hablemos, pero hablemos en otro sentido, desde luego, en otra vía, completamente diferente.

Decía que hay aspectos del documento Solbes que nos gustan, como puede ser por ejemplo la fórmula que se utiliza para cuantificar las necesidades del gasto, en cuanto que se mejora mediante la incorporación de nuevos indicadores que recogen más adecuadamente que los actuales los determinantes del gasto educativo y sanitario. Nos gusta que la fórmula se aplique año a año.

La principal deficiencia de ese documento –precisamente, en la que ustedes hacen más incidencia– es el hecho de que, para nosotros, a nuestro juicio, no garantiza la igualdad en el acceso a los servicios públicos, puesto que se restringe exclusivamente a un subconjunto de estos como son la sanidad, la educación y los servicios sociales, y nosotros entendemos que eso lo desvirtúa.

Insistimos en que para nosotros el principio de nivelación total es básico en la medida en que defendemos un modelo general para todos los españoles.

¿Aspectos que no nos gustan? No nos gustan porque los consideramos contradictorios y además una fórmula fruto del debate..., de la generosidad de Zapatero en función del interlocutor, en la creación de fondos *ad hoc* como los que se manifestó por parte de... Y, en cuanto al documento de observaciones de la Generalitat ya manifestamos que no nos gusta casi nada este documento de observaciones... (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*) Porque... –ya termino, señor presidente–, fundamentalmente porque se emperna en una determinada interpretación, a nuestro juicio muy restrictiva en cuanto a lo que hace referencia al principio de igualdad, del Estatuto, y, además, en reivindicar un modelo del consorcio tributario que nosotros no creemos conveniente para Cataluña.

De ahí que entenderá que con estas propuestas nosotros no podemos dar apoyo a la moción presentada, ni tampoco a la enmienda en el hipotetiquísimo supuesto que fuera aceptada.

El president

Senyor Homs, pot posicionar-se sobre les esmenes.

El Sr. Homs i Molist

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor conseller, sincerament, jo crec que els seus prejudicis debiliten les seves pròpies oportunitats, no? On hem dit que s'ha de deixar negociar? On ho hem dit? No s'adonen que ens fan dir coses que nosaltres no hem dit, i que això només pot respondre als seus propis prejudicis? On hem dit que s'ha de deixar de negociar? Hem dit que s'han d'enfocar exactament les coses diferents, perquè si fins ara no s'han obtingut els resultats, i teníem, tots plegats, els trumfos que teníem, doncs, és de sentit comú replantejar l'estratègia negociadora.

Vol que li expliqui aquí quina és l'estratègia negociadora que creiem que s'ha de replantejar? Escolti, els ho hem dit, els ho diem en la moció; però llegeixin-ho, queda molt clar i molt explícit, no?, i, en qualsevol cas, oberts a parlar-ne, si nosaltres estem oberts a parlar-ne. Aquesta és la realitat.

Que nosaltres puguem debilitar el Govern, que vostès pensin que nosaltres podem debilitar el Govern... Realment això només descriu una cosa, que és que vostès se senten molt febles. Perquè si algú com Convergència i Unió, diguem-ne, tan arraconada de tot, tan extremista, tan fora de la centralitat, creuen que els pot debilitar, doncs, llavors realment vostès –vostès– se senten molt febles. Aquesta és la realitat.

I, escolti'm, diguin el que vulguin, critiquin tant com vulguin a Convergència i Unió, el que vulguin; però la pregunta clau, que és la lògica, per altra banda, i que vostès no han contestat –cap dels portaveus del tripartit no ha set capaç de contestar-la–, és: per què ara el Govern amic socialista ha de fer les coses diferents de com les ha fet fins ara? Per què? Donin vostès una raó,

no a Convergència i Unió, no, a la gent que ens escolta, a la gent del país.

Dit tot això, clar, vostès presenten una esmena molt previsible, no? Tot plegat és molt previsible, lamentablement! Una esmena que, de fet, només té un objectiu, no?, que és dissimular la contradicció permanent en la qual viu el Partit Socialista de Catalunya. I ja està, ja som aquí, no? On diu aquí una cosa i a Madrid exactament la contrària, i són tots plegats exactament els mateixos. (*Sona el senyal acústic que indica que s'ha exhaurit el temps d'intervenció.*)

Jo lamento –i acabo, senyor president– la intervenció del portaveu d'Esquerra Republicana. Coneix vostè el conte del Pere i el llop? Sí, home, és clar, diuen, diuen, diuen i després a l'hora de votar, exactament el contrari, no? El Govern ha dit que no? Però si el president Montilla ha dit que complia, l'Estatut, la proposta del senyor Solbes, no? I escolti'm, no mirin tan enrere, senyor De los Ríos... No mirin tan enrere perquè s'acabaran entrebancant. Vostè sap què és això? Això és la proposta que va presentar el tripartit en el debat estatutari. Em vol dir en aquesta proposta on hi havia el concert? On era? Per tant, no mirin tan enrere, senyor De los Ríos, que s'entrebancaran.

I acabo del tot, senyor president. La responsabilitat de la negociació és de Govern a Govern. I vostès han fet –vostès, senyors d'Esquerra Republicana, l'han feta– una opció. I lamento que l'única funció que tinguin i que es posin com a objectiu sigui mantenir-se al poder a base de criticar a Convergència i Unió i de protegir el Partit Socialista, que és el que fan. I si el senyor Tremosa és el cap de llista de Convergència i Unió a vostès això els hauria de fer reflexionar, simplement..., això els hauria de fer reflexionar. (*Rialles.*) No riguin, no riguin..., perquè el seu riure, diguem-ne, parla per si sol, no?

El problema, en qualsevol cas, és evident que no és Convergència i Unió. Ho va descriure molt bé un portaveu del grup dels qui donen suport al tripartit, no? «El problema» –deia aquest portaveu– «el problema és el PSC i la por reverencial que té al PSOE.» Això no ho ha dit ningú de Convergència i Unió, sinó algú que representa molt bé el tripartit.

Moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(*El Sr. De los Ríos i Martínez demana per parlar.*)

El president

Senyor de los Ríos...?

El Sr. De los Ríos i Martínez

Sí, senyor president, per al·lusions.

El president

Un minut.

El Sr. De los Ríos i Martínez

Bé. El que hem dit nosaltres a la nostra esmena és que es doni compliment a tots els preceptes que conté l'Estatut en matèria de finançament. I aquest és el principi bàsic del document, del 9 de gener, que va fer el Govern en resposta a la proposta rebuda per part del Govern espanyol. Crec que no hi ha cap tipus de dubte.

Quant a l'acord del 30 de setembre, de l'Estatut del 30 de setembre, tots els que el vam votar vam dir que aquell títol de finançament era –el vam anomenar– un concert econòmic solidari. I així ho vam dir tots, i per això hi vam votar tots a favor –i per això hi vam votar tots a favor.

I, finalment, que el senyor Ramon Tremosa sigui el seu cap de llista és la qüestió més normal del món; de fet, és al partit on ha estat sempre.

El president

Senyor Homs, un minut.

El Sr. Homs i Molist

Quan Esquerra Republicana tenia, exhibia la clau... (*Veus de fons.*) La clau. Quan Esquerra Republicana exhibia la clau va presentar una proposta on de concert no se'n parlava. I si això va ser un plantejament similar al del concert, el que es va aprovar en aquest Parlament el 30 de setembre no va ser precisament per la clau exercida d'Esquerra Republicana. Ja està! Vostè vol mirar enrere? Mirem enrere en aquest sentit. En qualsevol cas, vostès són responsables, ara, de l'acord de finançament que es pugui produir, i si a alguna cosa els podem emplaçar és que actuïn en conseqüència: xerrin menys i votin d'acord amb el que diuen defensar.

Gràcies, senyor president.

El president

Posem a votació la Moció sobre l'acord amb l'Estat pel que fa al nou model de finançament, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Aquesta esmena ha estat rebutjada per 47 vots a favor i 86 vots en contra.

Moció

subsegüent a la interpel·lació al Govern sobre l'increment dels preus i les tarifes públiques el 2009 (tram. 302-00146/08)

El quinzè punt de l'ordre del dia és la Moció sobre l'increment de preus i tarifes públiques el 2009, presentada pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió. Té la paraula l'il·lustre senyor Josep Rull.

El Sr. Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, lamentem que a l'hora de substanciar un tema tan sensible com aquest, el tema de les tarifes, no hi

hagi cap membre del Govern que vulgui... (*Veus de fons.*) Veig que el conseller té capacitat d'allò..., d'oïda més enllà de la porta. Conseller, posi's al seu lloc, si us plau –posis al seu lloc–, físicament i metafòricament, eh?, les dues coses. (*Rialles.*) Doncs, estem parlant d'un tema de màxima sensibilitat social. Durant aquest Ple n'hem parlat a bastament del tema de la crisi, i n'hem parlat amb diverses interpellacions, amb mocions; però aquesta moció, específicament, va a buscar el màxim nivell de proximitat d'una determinada afectació d'aquesta crisi en el dia a dia de molts ciutadans i moltes ciutadanes, que és l'increment de les tarifes de serveis que són bàsics per sobre l'IPC, per sobre de l'Índex de preus de consum.

Dèiem a la interpellació amb el conseller Nadal que aquest tema el volíem plantejar des de dues vessants diferents: una, sobre això que els deia, la sensibilitat social del Govern, de voler estar al costat dels ciutadans en moments difícils; i, a l'altra, també posàvem de manifest la debilitat negociadora del Govern de Catalunya a l'hora d'aconseguir més recursos, justament per evitar que hagin de pagar determinats serveis els ciutadans. Aquests són els dos elements bàsics.

Em sembla que tots coincidiran que en aquests moments de crisi una de les prioritats hauria de ser poder injectar liquiditat, poder injectar recursos directament a empreses i a famílies, i una bona manera de fer-ho és rebaixant la pressió fiscal, d'una banda; però també, de l'altra banda, intentant contenir els preus d'aquests serveis públics, de les tarifes de determinats serveis públics.

L'element bàsic d'aquesta moció que els plantejem és que en un context de crisi econòmica les tarifes dels serveis bàsics no s'haurien d'apujar per sobre de l'IPC. I vostès, lluny d'això, evidentment, ignoren quin ha estat l'Índex de preus de consum de l'any 2008, aquest 1,6 per cent; lluny d'això, incrementen les tarifes com mai no ho havien fet, de determinats serveis: transport públics de l'àrea metropolitana, 4,6 per cent; la targeta, el títol de transport més utilitzat pels usuaris, més utilitzat per les famílies, la T10, l'apugen el 7 per cent. Mai no hi havia hagut un increment tan intens com aquest. I vostès aprofiten per fer-ho en una situació de crisi econòmica. Sensibilitat social absolutament nul·la.

Aquest és un principi que no només defensa Convergència i Unió. Aquí hi ha un consens molt generalitzat sobre el que els dèiem. S'hi ha posicionat, d'una manera molt clara, la Confederació d'Associacions de Veïns de Catalunya, però també ho ha fet la Unió General de Treballadors de Catalunya, però també ho ha fet la Confederació Empresarial de la Comarca de Terrassa, la Cecot; és a dir, tots els àmbits reclamen al Govern que aquests serveis no s'incrementin per sobre de l'IPC.

Els deia els transports públics que depenen de la Generalitat, però també els transport públics que depenen de l'Estat i que hauran de ser transferits a la Generalitat. Honestament, els sembla correcte a aquestes alçades que des de Catalunya es permeti que Renfe apugi les tarifes de Rodalies i de Regionals; de Rodalies, concretament, el 6,2 per cent –a determinats municipis com Terrassa el 8 per cent–, o el 5 per cent mitja distància,

amb un servei lamentable que presten? O sigui, ja no es un tema de sensibilitat social, és un tema de dignitat, és un tema d'estar al costat dels ciutadans d'exigir allò que és just.

O en matèria de peatges, es torna a apujar per sobre de l'IPC per cinquè any consecutiu. Lluny queden aquelles èpoques d'abrandament. Se'n recorden de la consellera Tura i les seves claxonades al peatge de Mollet? O se'n recorden de «Catalunya lliure de peatges», que deia Esquerra Republicana? En aquests moments tenim els peatges més cars de la història de Catalunya. O se'n recorden de «els peatges que els pagui Rita» d'Iniciativa per Catalunya? Apugen els peatges per sobre de l'IPC, però, en canvi, no aixequen cap barrera, no amplien les bonificacions, per bé que tenen un instrument de primer ordre, que és la disposició addicional tercera. I el mateix podríem parlar en matèria del cànon de l'aigua o en matèria de les tarifes de la llum.

El que els demanem és que facin un exercici de sensibilitat i de justícia. Ja sabem que la seva política social és extraordinàriament gasiva. Ja ens resignem a modificar aquest aspecte. Però en aquest altre sentit, el de les tarifes, el que els demanem és que estiguin al costat dels ciutadans i no en contra dels ciutadans.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Hi ha presentat esmenes el Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya. Té la paraula l'il·lustre senyor Josep Llobet.

El Sr. Llobet Navarro

Gràcies, president. Diputades i diputats, en primer lloc, faré un breu comentari envers a l'esmena que hem presentat, que creiem que serà acceptada pel Grup de Convergència, perquè és molt, molt bàsica.

Evidentment, quan enraonava el senyor Rull en relació al fet que deia que el topall d'increment dels impostos i de les taxes que han de patir els ciutadans de Catalunya hauria de ser de l'1,6 perquè és l'IPC marcat a Catalunya, nosaltres enteníem que el correcte seria ficar, com a topall, l'1,4 per cent, que és l'IPC que es marca en el conjunt de l'Estat, perquè, efectivament, ens trobem que no només estem aquí enraonant d'aquells preus públics o serveis bàsics que s'han d'aprovar per part del Govern de la Generalitat o les administracions locals a Catalunya, sinó que també enraonem de preus i taxes que s'aproven des del Govern de l'Estat.

I, per tant, evidentment, l'índex de referència és l'IPC del 2008, que és l'1,4 per cent, que alhora –que alhora–, i aquí comencem a fer una mica de comentari de la mateixa moció que presenta Convergència i que nosaltres entenem, de sentit comú i encertada, evidentment, i que no entenc molt bé com no s'hi pot donar suport, és evident que els treballadors que encara ara, avui en dia, tinguin un lloc de treball i li puguin apujar el sou, com a màxim li apujaran l'1,4 per cent. Ho torno a dir, si no són dels 1.200 catalans que cada dia es queden a l'atur, evidentment gràcies a les seves polítiques nefastes, a aquests treballadors, que encara poden treballar

i que poden renovar el seu contracte de treball, com a molt els apujaran l'1,4 per cent.

Però, fixin-se que jo faré la intervenció transversal. Transversal perquè no només afecta el Govern de la Generalitat, afecta el Govern de la Generalitat, afecta el Govern de l'Estat, afecta els municipis, els governs municipals i afecta també les àrees o els governs supramunicipals. En tots ells hi ha un nexa comú –tots ells–, que es diu Partit Socialista. En tots ells. En tots ells també hi ha –en la gran majoria d'ells– un nexa comú, que es diu Esquerra Republicana, i, en altres, també hi ha un nexa comú, que es diu Iniciativa Verds - Esquerra Unida. I també, en un altre, Convergència i Unió. En tots ells les apujades dels impostos, les tarifes i les taxes estan molt per sobre de l'IPC. No només un doble, un triple, sinó quatre i cinc vegades. Escolti, si les dades són alarmants.

Escolti, l'increment de l'electricitat, un 3,5 per cent, quan s'havia apujat durant el mes de gener i el mes d'octubre un 9,08 per cent; la Renfe, rodalies, com ja s'ha dit, el 6,28 per cent; Renfe, mitjana distància, el 4; peatges de l'Estat, 4,46; serveis postals, el 3,5; el gas baixa un 3, però és que havia pujat el mes d'octubre un 9,6 per cent. Si ens n'anem als impostos i gravàmens de la mateixa Generalitat, veiem que l'increment mitjà de peatges és el 4,24; la ITV –la famosa ITV, que és obligada per als ciutadans–, el 12,90 per cent s'ha incrementat; o l'increment mitjà de l'ATM, el 4,7; o la T-10, que estem enraonant del 7 per cent. I no parlem d'altres administracions, com les locals, que la gran majoria d'elles han apujat els impostos més del 4 i més del 5 per cent. Vull dir, a totes les administracions en les quals el nexa comú és el Partit Socialista, la recepta per afrontar la crisi és més impostos.

Vostès creuen, com ja s'ha dit, que evidentment..., no només un posicionament que defensa el Partit Popular, que és de sentit comú, és que nosaltres fem costat al que demana la Confederació d'Associacions de Veïns de Catalunya, que diu..., però, escolti, tothom ho pot assumir. Diu: «Davant d'aquests augments generalitzats, la Confavc rebutja» –escolta, ciutadans i ciutadanes, veïns i veïnes de Catalunya–, «públicament aquestes alces permeses per l'Administració pública, uns increments que erosionen la capacitat adquisitiva i la qualitat de vida dels veïns i veïnes de Catalunya, i especialment els sectors més empobrits i amb més risc d'exclusió social.» Vostès poden permetre que veïns i veïnes, representats per aquesta associació, emetin aquest comunicat i es quedin igual? Que en cap moment siguin capaços de reaccionar i rectificar allò que han fet malament, que és apujar els impostos molt més per sobre –dos, tres i quatre vegades per sobre– de l'IPC?

Però, a més a més..., i aquí permetin-me una breu referència a Convergència i Unió, perquè també és veritat que en alguns indrets, com a l'EMA, que és, com molt bé també diu la mateixa Confederació de veïns, l'Entitat del Medi Ambient, o la del Transport, vostès també van donar suport a apujades; van donar suport a apujades de l'aigua del 8 per cent, de la taxa de residus del 8 per cent i també van donar suport a la proposta d'augment

dels preus públics que després van suposar l'augment de l'ATM del 4 i de la T-10.

Però, bé, dit això, evidentment nosaltres creiem..., perquè el gruix d'aquests impostos sí que grava els ciutadans de Catalunya. I el que tampoc puc entendre és que..., al senyor conseller, si estigués aquí, li ensenyaria com va permetre que en hora punta, a la revista de l'ATMB, tingui la..., bé, anava a dir «la cara dura», permeti'm l'expressió, de publicar el següent: «Contra la crisi, transport públic.» I després el senyor Nadal en una entrevista que diu: «El transport públic metropolità contribueix a fer front a la crisi econòmica», quan aquí resulta que s'estan aprovant tarifes que quintupliquen l'IPC final que han de patir els ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula per fixar posició, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi, l'il·lustre senyor Roberto Labandera.

El Sr. Labandera Ganachipi

Gràcies, senyor president. Senyores diputades i senyors diputats, crec que estem assistint a un debat que és insuficient, que és voluntàriament insuficient, en el sentit que aquí l'única cosa que proposa aquesta moció és un increment, eh?, revisar totes les tarifes, una sèrie de tarifes –bàsicament transport públic, aigua, etcètera–, a l'1,6 per cent. És a dir, rebaixar-les, revisar-les, de forma tal que l'increment sigui de l'1,6 per cent. Però, aquesta insuficiència, de què prové? Prové de quatre reflexions que a nosaltres ens provoca aquesta intervenció del senyor Rull, la interpellació de l'altre dia i la moció subsegüent que s'ha presentat.

La primera d'aquestes reflexions és que estem davant d'un plantejament que és falsament social. Venir aquí a prometre una rebaixa impositiva, això, senyors, no està ni en el decàleg de les esquerres ni en el decàleg socialista, perquè les baixades de preus (*veus de fons*) i la composició dels temes dels preus tenen una finalitat, que és també com garantim la gestió de les empreses, de les empreses que donen aquests serveis públics. I el que sí que és responsabilitat del Govern i és responsabilitat dels grups que donem suport al Govern i de les esquerres, el que és social és que aquest país tingui una xarxa de transport públic equitativa, competent, eficaç. I en aquesta línia treballa el Govern. Que hi ha dèficits? Els coneixem tots. Que alguns els hem heretat? Sí. Jo sóc dels que fa servir el retrovisor, perquè pobre del conductor que no el faci servir; primer, que està penalitzat, i, dos, que és un perill per a la seguretat del que hi va. Però no en parlem, dels qui ho van fer. Governos anteriors, eh?, com deia l'altre dia el conseller –governos anteriors. Governos anteriors han deixat també llacunes importantíssimes en aquest tema.

El Govern treballa en la direcció justament d'enfortir el sistema de transport públic perquè sigui aquest transport, que això sí que és una garantia d'equitat, que això sí que és una política social. És un plantejament, des

del punt de vista de la gestió del Govern, profundament deficient. Convergència ja ens tenia habituats a tirar del crèdit i a tirar del dèficit, i així ens hem trobat: una Generalitat endeudada d'una forma absolutament extraordinària i quasi a la vora de la ruïna, al límit, eh?, de la situació caòtica. (*Remor de veus.*) Sí, sí, podeu exclamar-vos, però aquesta era la situació, eh? I els quatre anys que li ha tocat a aquest Govern, al Govern de les esquerres treballar en període de creixement econòmic es van endreçar les coses. Ara la situació és diferent.

Però, en tot cas, és un plantejament profundament deficient en matèria de gestió que amaga un altre tema, també ideològic –aquest, també ideològic. Si les empreses i els serveis públics es van empobrint, si es van tornant deficitaris, ja sortirà una veu vinculada als partits de dretes que diu: «S'ha de privatitzar.» Això és el que es va trobar Margaret Thatcher quan va arribar al govern del Regne Unit; el sistema ferroviari, caòtic i deficitari. Diu: «Privatització.» I compte que, el que avui sembla que va de corder, realment és un llop privatitzador que el que li interessa és la defensa dels interessos particulars, però no dels generals.

Després, senyor Rull, vostè fa allò, el truc del *trilero*, que jo li dic a vegades en els seus debats, i ens culpa, en el segon eix, de la debilitat del Govern, la debilitat negociadora del Govern. Aquesta tècnica del truc del «triler», o del *trilero* de les Rambles, és la que vostè fa. Vostè culpa el Govern de no arribar..., de feblesa negociadora, però jo li explicaré que vostès tenien una insuficiència estructural negociadora, perquè jo li llegiré que la situació actual podia tenir un titular: «Més de dos mil dies amb la negociació Artur Mas - Albertito Zaplana.» Aquesta és l'autèntica situació, la insuficiència de la Generalitat no neix de quan van arribar les esquerres, sinó d'un acord de finançament de l'any 2001 en què el senyor Artur Mas, president del seu grup, va negociar d'aquesta manera.

Per tant, la nostra conclusió és que no a aquesta moció i no, també, a l'esmena del Partit Popular. Miri, la seva pretensió és fer populisme –i barat, eh?; no s'hi ha esmerçat gaire. Populisme. La nostra, la dels grups que donem suport al Govern és que les polítiques socials es garanteixen...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Labandera Ganachipi

...amb empreses públiques i amb serveis públics de qualitat. I nosaltres hem de vetllar perquè aquest tema tingui les garanties per a la totalitat dels ciutadans.

I li dic una cosa...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Labandera Ganachipi

Un altre dia tornarem a parlar de l'1,2 dels peatges i de l'aportació de l'Estat en l'acord de l'ATM. Però,

bé, en aquests moments li dic que no donarem suport a aquesta moció.

Gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, l'il·lustre senyor Pere Vigo.

El Sr. Vigo i Sallent

Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, bé, aquesta és una moció en un debat que jo crec que, com ha dit el senyor Labandera, es presta molt al populisme, entre altres coses perquè es barregen conceptes molt tècnics, es demanen rebaixes indiscriminades, com si les administracions poguessin rebaixar les tarifes sense atendre's a les disposicions legals a les quals estan obligades, als contractes programa que han de complir, sense tenir en compte el que representa una taxa, que no només és l'increment de l'IPC, també és l'increment del cost, i aquí hem d'apujar els costos que tenen els serveis més l'IPC, en tot cas. I, per tant, no es tracta simplement de rebaixar-ho a l'IPC.

I, és clar, això, explicar-ho aquí, amb una moció, en cinc minuts, donant totes les xifres, que és el que hauríem de fer per tenir un debat seriós, jo trobo que és força complicat, no? Perquè l'increment aprovat de la tarifa mitjana ponderada per al conjunt del sistema –o sigui, els títols integrats, més els títols propis dels operadors, principalment el bitllet senzill, i els títols socials– és d'un 4,75. Aquest augment de preus és inferior a l'augment autoritzat per la Comissió de Preus de Catalunya, resultat de l'aplicació de la fórmula que avalua els factors de costos que la componen. Quan es revisa l'augment de tarifes sempre es té en consideració l'últim IPC publicat, que és el del mes d'octubre, que en aquell moment era un 3,6 per cent. I l'augment que es va aprovar es troba situat entre l'IPC de transport el mes d'octubre, que és un 4,2 per cent, i l'IPC de carburants i combustibles del mes d'octubre, d'un 8,9, que era l'últim IPC conegut en el moment de la revisió tarifària.

Si tenim en compte altres aspectes, el cost del sistema del transport públic de l'any 2009 es preveu que sigui de 1.257 milions d'euros i és finançat per les aportacions dels usuaris, via tarifes, i les aportacions de les administracions, que vénen via subvencions. La previsió de cobertura de les tarifes per a l'any 2009 és d'un 40,6 per cent i el de les administracions, el que aportaran, serà d'un 59,4 per cent. En els últims deu anys la cobertura via aportacions dels usuaris ha passat del 50 per cent al 41 per cent, el que això suposa..., que hi ha hagut un augment importantíssim de l'aportació de les administracions, bàsicament de la Generalitat, en aquesta cobertura per al transport públic. El preu per a les persones usuàries dels serveis de transport públic és pràcticament en tots els casos el més econòmic de les ciutats europees de rang similar a Barcelona, tant en el preu absolut dels títols més usuals com en el preu ponderat amb la renda.

I vostè parla de l'aportació de l'Estat. Jo hi podria estar d'acord i és evident que aquí podríem fins i tot parlar del sistema de finançament i que l'aportació de l'Estat ha de ser molt més important, perquè, si mirem les aportacions de les altres administracions, queda molt per sota. Però també és veritat que l'aportació de l'Estat no és que hagi baixat, és que té un altre concepte. I aquí hauríem de parlar de la naturalesa de les aportacions als contractes programa de l'Administració general de l'Estat a l'ATM, perquè bàsicament es regeixen per quatre conceptes: un és la transferència corrent a l'ATM, l'aportació a l'ATM pel dèficit 2002-2004, la subvenció de capital a les línies de tramvies i l'aportació de capital a Ferrocarrils de la Generalitat. Aquests dos darrers és evident que són de la Generalitat, però el que afecta l'Estat i les administracions locals, que també hi intervenen, són els dos primers: la transferència corrent a l'ATM i l'aportació a l'ATM pel dèficit 2002-2004.

Quant a l'aportació de l'Estat, certament, si es calcula respecte al total ha disminuït. Això és causa del fort increment, evidentment, de la participació de la resta d'administracions, perquè, la Generalitat de Catalunya ha crescut en un 75 per cent la seva aportació en el període 2004-2007 respecte al 2000-2003, i en un 149 per cent en el període 2008-2009 respecte al període 2000-2003. També podríem dir el mateix de les administracions locals, que han crescut un 69 per cent en la seva aportació en el període 2004-2007, i en un 125 per cent en el període 2008-2009 respecte al 2000-2003. En total, el que ha passat és que l'Administració de l'Estat, si mirem els percentatges, és evident que ha reduït, però no en el seu global. I també hem de tenir en compte que l'Estat fa la seva aportació en funció dels habitants del territori que serveix i no en funció del contracte programa, com ho fa la Generalitat.

Per tant, senyor Rull, jo crec que aquest és un debat molt tècnic, molt seriós, que cal mirar no només, ho torno a dir, els increments d'IPC, sinó també els costos dels serveis i la seva qualitat, i és, per tant, per això que li votarem en contra de la moció.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, la il·lustre senyora Dolors Clavell.

La Sra. Clavell i Nadal

Gràcies. El nostre grup no donarà recolzament a la moció de Convergència i Unió. Jo no els negaré la preocupació d'Iniciativa Verds - Esquerra Unida amb el tema de fons, amb les repercussions que la greu crisi que estem patint està generant en el sectors més febles de la societat, i que això, segur, requereix un esforç especialíssim dels poders públics. I per això estem treballant i treballarem en el si del Govern per elaborar més propostes anticrisi; entre elles creiem que hi ha recorregut per ser sensibles als efectes que produeixen els increments de tot tipus de despesa que poden tenir els ciutadans.

Però això no significa donar recolzament a aquesta moció de Convergència i Unió, en absolut, i per la senzilla

raó que no ens creiem res de la seva pretesa preocupació pel tema. Pensem que no són creïbles, no ens transmeten la confiança que el que vostè va plantejar aquí ho plantegen amb sinceritat. I intentaré explicar d'on sorgeix aquesta percepció.

Primer, perquè ho barregen tot i d'una forma molt poc rigorosa, parlant d'un tema tan sensible com aquest. Representa que vostès volen parlar de les tarifes del transport i en la interpellació de l'altre dia en deu minuts van acabar parlant de la pretesa feble negociadora del Govern en el sistema de finançament, dels peatges, de les licitacions d'obra pública, dels programes d'atenció a la dependència, de les beques; barregen serveis que ofereix la Generalitat i altres que són estatals i fins i tot qüestions de responsabilitat local; passen d'un tema a l'altre sense cap mena d'ordre ni concert.

De què volen parlar, en realitat? De què volen parlar? Crec sincerament que senzillament volen fer el típic –típic– exercici de desgast, no sustentat en cap idea que es creguin. Perquè obvien detalls importants en aquest debat. Un detall important és evidentment la delicada qüestió de què són les tarifes dels serveis i la necessitat real que els ciutadans sapiguem què costa allò que fem servir, que sapiguem quin és el cost de poder agafar el tren, que ens surti aigua per l'aixeta o de poder encendre el llum. I és a partir del coneixement d'aquest cost i de l'assumpció d'aquest cost que després ve lògicament la tarificació social i també la tarifa pensada per incrementar i incentivar l'estalvi i penalitzar fins i tot els usos abusius quan es tracta de recursos escassos.

Tot això és un debat complex i interessantíssim, que a més ens ve marcat en molts supòsits per l'aplicació de directives europees que estem obligats a complir. Hi insisteixo, és un debat interessantíssim, però això, vostès, aquest tema, no el volen ni tocar. Obvien, precisament, una altra cosa, que és que el Govern en aquest cas va rebutjar les peticions d'increments de preus que li proposaven la Comissió de Preus, o la FECAV, en el cas dels transports, o va renunciar a aplicar els tres punts addicionals d'increment previstos en el cànon de l'aigua –cànon de l'aigua, eh?, no tarifa, i aquí també ho van barrejar tot. Hi va haver aquesta renúncia a això, això ni..., obviar-ho totalment, ni esmentar-ho.

Obvien també que en alguns casos el que s'ha fet és aplicar un mer increment de l'IPC. Però què ens ha passat? Que es va aplicar amb el mes de referència que pertocava, que en el cas de l'aigua era el juliol i en el cas dels transports, l'octubre, i no el desembre. I quan s'ha produït la greu davallada de l'IPC en el nostre país ha estat precisament al novembre i al desembre, i això evidentment té uns efectes perjudicials, però no podem obviar que el que es va incrementar era l'IPC, només, el que passa que referenciat a aquell mes. Què costava plantejar les coses tal com són, amb tots els detalls? Doncs no, això ho van obviar.

I finalment també permeti'm dir que no ens semblen creïbles, primer perquè ens consta que allà on governen no han aplicat el criteri que vénen a defensar aquí, i, a més, per una cosa molt més general. Miri, vostès no paren de dir que s'han d'abaixar els impostos amb caràcter general. Si haguéssim abaixat els impostos, no podríem

ahora no tocar el preu que els consumidors paguen pels serveis, perquè només hi ha dues alternatives: o paguem els ciutadans quan utilitzem un determinat servei, o ho paguem tots a través dels pressupostos generals. I si no hi ha pressupostos generals, i si s'han reduït aquests perquè s'han reduït els impostos, com ho fem perquè no paguin els ciutadans que agafen el transport, consumeixen l'aigua, l'electricitat, etcètera? Per tant, hi ha una absoluta manca de coherència en el seu plantejament, perquè d'un lloc o altre han de sortir els diners.

Per tant, en definitiva, crec que nosaltres especialment això ho estem treballant en el Govern, que és on creiem que hi ha perspectives de millora evident en aquest tema, és on pensem que s'ha d'actuar, i no donant suport a iniciatives de l'oposició que creiem francament que no estan sustentades en un verdader interès pel tema que...

El president

Senyora Clavell...

La Sra. Clavell i Nadal

...aparentment plantegen.

Per tant, rebutjarem la moció plantejada.

Moltes gràcies.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Mixt, l'il·lustre senyor José Domingo.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. L'honorable conseller ara no hi és... Sí que se ha asistido aquí a una ceremonia de la confusión, en este debate, porque realmente se propone una moción en la que hay unos determinados puntos muy claros, sobre los que se puede estar o no estar de acuerdo..., pero desde luego antes se ha aludido, en otros debates, a la ceremonia de la confusión..., no tratar de confundir a la población: ni este debate es falsamente social, ni este debate es populista, sino todo lo contrario, afecta a miles, a millones de personas y tiene unas implicaciones sociales evidentes.

Y desde luego no se puede aludir aquí, para desautorizarlo –por lo menos no está en la voluntad de este grupo, que dará apoyo a la moción–..., el derivar este debate finalistamente para lograr la privatización de determinados sectores del transporte. Dejemos las cosas claras: si esa es la finalidad que ustedes introducen aquí, es radicalmente falsa; no confundan a la población.

¿Qué cuesta el transporte público? ¿Qué cuestan los servicios públicos? Pues evidentemente lo que se paga por ellos. A los ciudadanos, lo que pagan por ellos. Porque si tenemos claro y ponemos a debate qué cuestan los servicios públicos, tendremos que poner qué cuesta la sanidad y tendríamos que poner a cada cama lo que cuesta la sanidad.

De ahí que yo creo que no puede introducirse el debate en estos términos. También se puede plantear desde otro

enfoque y decir: ¿qué prioridad de gasto tiene el Gobierno de la Generalitat? A lo mejor ese es el problema: ¿qué prioridad de gasto tiene el Gobierno de la Generalitat? Que es evidente que entre sus prioridades no está financiar más que hasta ahora el transporte público, es así —es así—; no suficientemente —no suficientemente.

Y desde luego que pueden ahorrarse partidas..., que a ustedes siempre les molesta que nos dediquemos a estas cosas, pero es que la vida es así y los presupuestos son así. Y efectivamente, señora Clavell, existe el dinero que existe y hay que destinarlo a lo que se puede destinar, y se puede destinar a otra cosa, por ejemplo a incrementar más las aportaciones de las administraciones para evitar que en una situación de crisis como la que en estos momentos se encuentran muchos ciudadanos, pues no tengan que rascarse el bolsillo todavía más, ante una situación claramente paupérrima y en una condiciones extremadamente graves.

Preocupación, toda, y no es populismo, es sencillamente preocuparse por sectores sensibles, y que efectivamente nos interesa llegar a ellos y nos interesa llegar a ellos para que su Gobierno realmente los atienda adecuadamente.

Introduciré un último debate que aquí se ha planteado, que es el tema del peaje. Los peajes de la Generalitat se han incrementado de una manera enorme: 4,48 por ciento de media, y en el caso de la C-31, de Sitges a El Vendrell, el 7,14.

Se nos dirá: «La culpa era de Convergència que no puso en su momento..., en la realización de los cálculos..., deriva adecuadamente.» Bien, pero es que ahora se nos está tratando de justificar, muchas veces, este tipo de subidas en el peaje sostenible, en no sé que otras historias, cuando no obedecen a la realidad. Ustedes, y ha hecho, bien, referencia otro diputado anteriormente, hicieron gala de la reducción, que no supresión, de los peajes, y ahora resulta que su Gobierno es el que los incrementa más en toda la historia de Cataluña.

Es así que yo les propongo, puesto que tienen la posibilidad de hacerlo, de entrada que lo debatan con la oposición; existe un grupo de peajes que es un convidado de piedra en estos temas. Cuando se aprueban los decretos de incremento de tarifas, desde luego ya está el plato cocinado y los grupos parlamentarios que formamos parte de ese grupo de peajes no hemos tenido ni la más mínima oportunidad de introducir cualquier modificación a esos decretos. Ustedes los pactan con los concesionarios; las razones que tengan ustedes para pactar estas tarifas, las sabrán —las sabrán. (Pausa.) En el caso de la Generalitat, sí. El caso es que, desde luego, los grupos parlamentarios no nos enteramos de cómo se llega a esos acuerdos y cómo se incrementan esas cuantías de una manera tan...

Así que, desde luego, por favor, que ni hablen de populismo, ni hablen de debates falsamente sociales, sino que se apliquen el cuento...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Domingo Domingo

...y desde luego —y termino, señor presidente— determinen realmente una política de gasto social más adecuada que la que tienen hasta ahora, y se ahorren muchos lujos innecesarios que en los presupuestos, desde luego, están incluidos.

Muchas gracias, señor presidente.

El president

El senyor Rull pot posicionar-se sobre les esmenes.

El Sr. Rull i Andreu

Moltes gràcies, senyor president. Senyors i senyors diputats, honorable conseller, senyor president, acceptarem les esmenes que ha plantejat el Grup Parlamentari Popular en la mesura que aquest paràmetre és el que serveix per incrementar determinats salaris i també evidentment afecta el conjunt de la inflació de tot l'Estat, i evidentment aquí estem parlant no només de tarifes de la Generalitat, sinó de tarifes de l'Estat.

I estem fent un debat polític, senyor Vigo, aquest no és un debat tècnic —aquest no és un debat tècnic—, aquest és essencialment i bàsicament un debat polític, no s'hi val a amagar-se darrere pretextos tècnics, que són perfectament desmontables, quan estem parlant bàsicament de política social.

Hi ha diverses maneres de poder mantenir el poder adquisitiu del conjunt dels ciutadans, que és tot el tema d'incrementos de salaris, de polítiques socials —hi torno a insistir, vostès no s'han caracteritzat per fer uns pressupostos ambiciosos des d'un punt de vista de polítiques socials—, i l'altra, evidentment, és no traient capacitat, poder adquisitiu, als ciutadans, i el tema de les tarifes és bàsic. Quan vam substanciar la interpellació al conseller em referia a un estudi de la UGT que deia que en aquests moments les persones «mileuristes» perden cada mes cinc euros, dels setze amb els quals es veu incrementat el seu salari, només a pagar aquestes tarifes. Això és política social, això és essencialment política social.

La senyora Clavell deia: «D'on treuen aquests recursos?» És que és relativament senzill. En matèria de peatges és molt fàcil. Ara tenim la disposició addicional tercera que va plantejar recursos específicament destinats a poder rescatar i abaixar peatges; tenim l'instrument. Quan governava Convergència i Unió, aquest instrument no hi era.

I en matèria de transport públic tornem a insistir en el mateix argument: la seva feblesa negociadora l'acaben pagant els ciutadans; hi ha una dada que és inapel·lable, senyor Labandera, en el contracte programa de l'any 98-2001 l'Estat aportava el 37 per cent del conjunt del pastís, en el darrer contracte programa l'Estat només hi aporta el 24 per cent.

Se'n recorden quan vostès eren a l'oposició? Ens deien que als contractes programa l'Estat com a mínim hi havia d'aportar el 40 per cent. On són? És a dir, aquests cinc anys veig que els han transformat absolutament.

I vostè ha fet un exercici, senyor Labandera, de demagògia inadmissible. Escolti, quan nosaltres vam deixar el Govern de Catalunya, i aquesta és una dada rotunda, el pressupost de la Generalitat era de 18.000 milions d'euros; en aquests moments és de 37.000 milions d'euros, malgrat no tenir el nou sistema de finançament.

Estem parlant d'un dilema, hi tornem a insistir: o estan, en aquest tema, al costat dels ciutadans, amb sensibilitat social, o s'intenten amagar darrere pretextos demagogs, d'una banda, i darrere una jungla d'arguments pretesament tècnics que amaguen en darrera instància la seva insensibilitat social en aquest tema.

El president

Senyor Rull...

El Sr. Rull i Andreu

Expliquin-ho als ciutadans, expliquin-ho als usuaris; aquí en el Parlament és molt còmode fer aquest tipus de discursos burocràtics, quan vagin al carrer tinguin la valentia de poder-ho fer.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

(El Sr. Labandera Ganachipi demana per parlar.)

El president

Senyor Labandera...

El Sr. Labandera Ganachipi

Sí, per contradiccions, senyor president.

El president

Té un minut.

El Sr. Labandera Ganachipi

Miri, era per dir una dada que realment ha estat explicada aquí per part del senyor Domingo. Per dir-li, senyor Domingo, que la quantitat que el Govern de la Generalitat com a mitjana invertirà –any 2008-2009, eh?– en les transferències a l'ATM s'incrementa en el 148 per cent –el 148 per cent– amb relació al període anterior. Per tant, la voluntat de la Generalitat està ben clara.

I, amb relació a les acusacions que ha fet el senyor Rull sobre les aportacions de l'Administració general de l'Estat, dir-li, senyor Rull, mirant les dades –les dades a la mà, eh?, que és el que és important, no el concepte, eh?, les dades a la mà, no l'acusació exclusivament «clientelar», sinó les dades a la mà–, pensi vostè que l'increment 2004-2007 de l'aportació de l'Estat ha estat un increment del 32 per cent, i la del 2008-2009, del 51 per cent...

El president

Senyor Labandera...

El Sr. Labandera Ganachipi

Econòmicament, hem passat de 96 milions a 146 milions. Per tant, són dades que segurament són insuficients, però...

El president

Senyor Labandera, s'ha acabat el minut.

El Sr. Labandera Ganachipi

...el creixement s'ha produït.

Gràcies, president.

(El Sr. Domingo Domingo demana per parlar.)

El president

Senyor Domingo...

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Señor Labandera, me preocupa el dato, porque, incrementándose esa cuantía...

El president

Senyor Domingo, senyor Domingo, senyor Domingo... Aquest no és un debat obert. Senzillament, si vostè demana la paraula...

El Sr. Domingo Domingo

No, no, no...

El president

...ha de ser per algun motiu, i llavors...

El Sr. Domingo Domingo

Per contradiccions i per al·lusions. Perdó.

El president

Un minut.

El Sr. Domingo Domingo

Perdó, senyor president, té raó.

El president

Un minut –un minut.

El Sr. Domingo Domingo

Señor Labandera, me preocupa el dato que ha dado ahora mismo. El incremento, evidentemente, es insuficiente, puesto que se han incrementado las tarifas destinadas a los ciudadanos. Pero el problema, entonces, señor Labandera, no es solamente de incremento de la aportación, es de gestión. Se dilapida en esas autoridades, y ese sí que es un grave problema.

(El Sr. Rull i Andreu demana per parlar.)

El president

Senyor Rull. *(Pausa.)* Senyor Rull, m'imagino...

El Sr. Rull i Andreu

Sí, és per contradiccions sobre el que ha plantejat el senyor Labandera...

El president

Un minut.

El Sr. Rull i Andreu

...sobre aquestes dades que vostè deia. L'important no són les dades absolutes, sinó les dades relatives, bàsicament per un factor: el factor és que el cost del servei de transport públic s'ha incrementat. És veritat, la Generalitat hi aporta més diners, els ajuntaments hi aporten més diners i, a més a més, els de l'àrea metropolitana tenen el recàrrec sobre l'IBI que han d'acabar pagant els ciutadans. Però sap qui paga, hi tornem a insistir,

aquesta incapacitat negociadora que vostès tenen amb l'Estat? Sap qui paga aquesta diferència entre el 38 per cent que aportava el 98 i el 24 per cent que aporta ara? Sap qui ho fa? El conjunt de ciutadans de Catalunya, que vostès han decidit de no escoltar ni aquí ni enlloc.

Gràcies.

El president

Posem a votació, doncs, aquesta Moció sobre l'increment dels preus i les tarifes públiques el 2009.

Comença la votació.

Aquesta moció ha estat rebutjada per 63 vots a favor i 70 vots en contra.

S'aixeca la sessió.

La sessió s'aixeca a tres quarts de dues del migdia i set minuts.